

Uhrin Ferenc György - Uhrinné Bárdi Zsuzsanna

ŐSERŐ

A TEREMTÉS TITKA

ÜZENET A MÚLTBÓL A JÖVŐNEK

Az oldalak tartalma változtatás nélkül szabadon másolható,
terjeszthető, de semminemű ellenszolgáltatás nem kérhető,
és nem adható érte.

TARTALOM

MEGSZÓLÍTÁS

AZ ÜZENET

RADIESZTÉZIA

A VÍZEREKRŐL

A VÍZEREK OKOZTA MEGBETEGEDÉSEK

A HARTMANN ÉS A CURRY

A HARTMANN HÁLÓRÓL

A HARTMANN HÁLÓ OKOZTA MEGBETEGEDÉSEK

A CURRY HÁLÓKRÓL

A CURRY HÁLÓ OKOZTA MEGBETEGEDÉSEK

VÉDEKEZÉS, VÉDEKEZÉSI MÓDOK

KÁROS SUGÁRZÁSOK A TEMPLOMOKBAN

A PIRAMISOKRÓL

SUGÁRZÁSOK ÖSSZEFOGLALÓ TÁBLÁZATA

VÉLEMÉNYEM AZ EVOLÚCIÓRÓL

MEGSZÓLÍTÁS

„A legcsodálatosabb élmény, ami bennünket érhet, a misztikum. Minden igazi művészet és tudomány születését a misztikum alapérzése övezi. Aki nem ismeri, akit nem tölt el már csodálattal, az félig már halott, és köd ereszkedett a szemére.”

Albert Einstein

A következő oldalakon közzétett történet a saját „megszólíttasági” történetünk, melynek hitelességeért jót állunk.

Történetünkbe ágyazva jelenik meg Teremtőnknek az emberiséghez szóló üzenete, melynek csupán változtatás nélküli közvetítői vagyunk.

A történetünk egésze reményeink szerint a hitről, a hit erejéről és annak fontosságáról szól. A hit szerintünk nem más; mint a koncentrált gondolat teremő ereje, a kétségbevonhatatlan belső bizonyosság, a személyes megtapasztalás, és a biztos tudás érzésének összessége.

E meggyőződésre mi is csak az utóbbi évek velünk történt eseményei kapcsán jöttünk rá megváltoztatva, felülbírálvá és eldobva életünk eddigi beidegződéseinek javát, de vigyázva arra, hogy a hit ne váljék bennünk dogmává. Úgy gondoljuk, hogy a következő - már sokak által ismerhetett - történet híven tükrözi ez irányú gondolatainkat.

A kis falut hirtelen elönti az árvíz. Ki így, ki úgy próbálja családját, saját magát és javait menteni. A falu lelkészét éppen délutáni szunyókálása közben éri az árvíz, így csak éppen arra van ideje, hogy kínkeservesen felmásszon a padláson keresztül az imaház tetejére. Nyögve, fújtatva elhelyezkedik, majd könnyörgésbe fog:

- Atyám! Mentsd meg szegény szolgád a vízbefulladásától!

Ahogy ott ücsörög és türelmesen várakozik azt látja, hogy egy csónak közeleg, benne a falu mészárosa a családjával.

- Lelkész Úr! - kiáltja a mészáros - Jöjjön, elvisszük!

- Köszönöm fiam, de engem majd megsegít az Úr! - válaszolja a lelkész.

Telik múlik az idő, a víz egyre magasabbra emelkedik, a segítség pedig késik. A lelkész ismét az Úrhoz fohászkodik:

- Uram! Már nagyon kevés időnk maradt! Kérlek, ments meg!

Telik múlik az idő, a víz egyre magasabbra emelkedik. Egyszer csak ismét közelít egy csónak, benne a pék és családja.

- Lelkész Úr! - kiáltja a pék. - Jöjjék, velünk!

- Köszönöm fiam, de engem majd megsegít az Úr! - válaszolja a lelkész.

A víz pedig tovább emelkedett és lassan-lassan ellepte az imaházat is. A lelkész nem tudván úszni, hamar megtért Urunkhoz.

Miután Szt. Péter beengedte lelkészünket a mennyország kapuján, az kihallgatást kért és kapott az Úrtól.

- Atyám! - kezdi mondókáját a lelkész. - Miért nem mentettél meg a vízbefulladásától? Tudomásom szerint nem vétkeztem semmiben!

- Fiam! - válaszolta az Úr. - Mit gondolsz, miért küldtem előbb a mészárost, majd utána a péket is?

Hisszük azt, hogy történetünk megismerése után, már minden kedves olvasónk nyitottabbá válik az Úr általunk tolmácsolt üzenetének befogadására.

Békéscsaba, 2003. január

Uhrin Ferenc György
ufgy@freemail.hu

Uhrinné Bárdi Zsuzsanna
ubzs@freemail.hu

I.

Kedvesemmel 1999-ben úgy döntöttünk, hogy immár éppen ideje „hivatalossá” tenni eddigi „laza” kapcsolatunkat, mely mindkettőnk teljes megelégedésére eddig is kiválóan működött. Mivel egyikőnk sem tartozott már a kimondottan fiatalabb korosztályhoz, a közös fészek kialakítása - az időnkénti időzavarok kivül -, igazi gondot nem okozott. Igaz, hogy eddigi életünk tapasztalataiból okulva, igényeink sem voltak elérhetetlenek. A lakás berendezésénél - mivel mindketten ismertük az egészségre káros hatását - bemértük és figyelembe vettük a vízerek elhelyezkedését. A többire sajnos nem szántunk időt...

2001 nyarán - egy fullasztó éjszaka közepén -, az eddigi életemben egy még eddig soha nem tapasztalt rettenetes érzésre ébredtem: szédülök! Sürgető késztetést éreztem a felkelésre-felülésre, de persze így sem jobb! Felkelés, lefekvés, felkelés, lefekvés természetesen egyik sem használ. A szoba jobbra, én balra forgok, hol gyorsabban, hol lassabban. Kész majális! Valahogyan eltelt az éjszaka hátralévő része, majd indulás az orvoshoz. Had ne részletezzem, hisz mindenki betéve tudná az elkövetkezendő napok menetrendjét: háziorvos, neurológia, reumatológia, gégszét, röntgen, fiziotherápia stb. Végeredmény: meszesedett nyaki gerinc társul az elégtelen agyi keringéssel. Szép jövő! Mindenesetre megpróbálom lelkiismeretesen végigjárni a számomra elrendelt kezeléseket. Várom a javulást.

Telik múlik az idő - mivel már nem szédülök csak bizonyos helyzetekben -, talán javulgatok is. Kedvesem - immár két éve a feleségem - egyik reggel panaszkodik, hogy zsibbad a jobb keze. Pár napig, talán egy hétig is elvan vele, majd győz az erőszak és elmegy az orvoshoz. Innentől már mindenki számára ismerős a menetrend: háziorvos, neurológia, reumatológia, röntgen, fiziotherápia stb. Végeredmény: nyaki porckorong sérv. Szép az élet! Nem? Ő is minden nap lelkiismeretesen végigjárja a rá kiszabott kezeléseket, elektromos és egyéb fürdőket. Mivel programunk az van minden napra, így jól megvagyunk!

Egyszer csak - már nem tudom melyikőnknek jutott eszébe -, elkezdünk arról beszélgetni, hogy mennyi lehet a valószínűsége annak, hogy két embert szinte egyszerre, és szinte ugyanaz a betegség támad meg. Nem is beszélve arról, hogy ez a betegség mozgásszervi, tehát nem ragályos. Úgy gondoltuk, hogy ennek matematikai esélye nagyon közel állhat a nullához. De akkor mi lehetett a betegségek kiváltó oka? Beszélgetésünk során többször is „előkerült” a vízér, mint kiváltó ok. De minden alkalommal el is vetettük, mivel - ha még emlékeznek rá -, annakidején mindketten bemértük a lakást, és a fekvőhelyünket vízérmentes helyen helyeztük el.¹

Beszélgetésünk során azért kétségeink támadtak, mivel a vízerek néha „szeretnek” kissé elvándorolni. Nosza! Mérjük be ismét! Megtörtént a lakás ismételt bemérése, és azt tapasztaltuk, hogy a fekvőhelyünk vízérmentes helyen áll. Ismét ott tartunk, ahol elindultunk!

Megpróbáltunk egyre több, ezzel kapcsolatos „irodalmat” beszerezni, és nem sok idő multával látnunk kellett, hogy a vízér sugárzásán kívül még figyelembe kéne vennünk a dr. Hartmann és Curry által felfedezett sugárzásokat is. Mindketten már régebből ismertük e sugárzások tényét, de eddig sajnos nem fordítottunk kellő figyelmet rájuk. Pedig - mint ahogyan ezt a bemutatott példa is mutatja - szükséges lett volna!²

¹ Az ismertetőben bővebben olvashat a vízerekről.

² Az ismertetőben bővebben olvashat a Hartmann és a Curry hálóról.

Nosza! MÉRJÜNK ismét! Végeredményben meg sem lepődtünk: azon a helyen ahol a fejünk nyugszik alvás közben, egy Hartmann „vonal” húzódik. Nem is beszélve arról, hogy ahol kedvesem pihen, testének hossz-irányában még egy Hartmann „vonal” is található. Ebből következően, egy Hartmann kereszteződési pont - csomópont - is fellelhető nyaki gerince táján. Tehát elegendőek voltak egy Hartmann hálón töltött kb. 1,5 év éjszakái ahhoz, hogy mindketten szinte ugyanazt(!) a visszafordíthatatlan egészségügyi problémát szerezzük meg. Hogyan tudnánk védekezni?³

Természetesen ismét elővettünk minden káros sugárzásokkal kapcsolatos irodalmat, de megnyugtató megoldást csak nem találtunk fekhelyünk megfelelő elhelyezésére. Ugyanis nem létezik a lakásunkban - és Magyarországon más lakásban sem - egy akkora sugárzásmentes terület, amely elegendő helyet biztosítana egy franciaágy számára.

Kutatásaink és tanulmányaink során többször is „belebotlottunk” - és egy ideig azonnal el is vetettük - abba a kósza feltételezésbe, miszerint: a „történelmi” egyházak templomaiban nem mérhető sem a vízér, sem a Hartmann háló, sem pedig a Curry háló sugárzása. Idővel kezdtünk „megbarátkozni” ezzel a gondolattal mondván: „még igaz is lehet!” Megtapasztaltuk - bemértük -, és kijelenthetem, hogy való igaz: a „történelmi” egyházak templomaiban nem mérhető sem a vízér, sem a Hartmann háló, sem pedig a Curry háló sugárzása.⁴ Viszont mérhető nagyon sok ún. pozitív sugárzás, mely lehetővé teszi az emberek „feltöltődését”, regenerálódását. Ettől érezzük ezekben a templomokban azt a semmihez sem hasonlítható, végtelen nyugalmat és békét.

Kíváncsi emberek lévén megpróbáltuk megfejtetni, hogy mi lehet az a „titok”, ami ezt lehetővé teszi. Sok „hozzáértő” amellett, hogy elismeri a fenti „jelenséget”, azzal magyarázza, hogy előre és körületekintően kimérték a templomok helyét, azaz gondosan kiválasztották az építési területet. Részemről elfogadom a terület gondos kiválasztásának fontosságát, de ez semmi féleképp nem ad és nem is adhat választ az eredeti kérdésre. Ugyanis nem létezik a Földön egy „templomnyi” sugárzásmentes terület! Emlékezzünk csak a Hartmann, illetve a Curry hálókra! „Ezek hálószerűen befedik Földünk teljes felületét.” Tehát nem csak a terület gondos kiválasztásán múlik! Nem is beszélve arról, miszerint a mai világban épülő templomok esetében már nincs lehetőség a megfelelő terület kiválasztására. Azt az önkormányzat adja valahol, és ennek dacára a „frissen” épült, de „történelmi” egyházak templomai is mentesek az említett káros sugárzásoktól.

A véletlen(!) sietett segítségünkre: betévedtünk egy tatározás alatt álló templomba, és „történelmisége” dacára, mérhető volt bent a vízér, a Hartmann háló és a Curry háló sugárzása is. Ismét egy újabb probléma! Hogyan is van ez? Nem volt igaz a „történelmi” egyházak templomaira vonatkoztatott megállapítás? De hát megtapasztaltuk! Vagy ekkorát tévedtünk volna?

Ismét a véletlen(!) segített. Ugyanis egy bizonyos idő elteltével visszatévedtünk az előbb már említett templomhoz, ahol időközben már befejezték a tatározást. Gyönyörű lett! Bementünk és mértünk. Azaz csak mértünk volna, de a pozitív, és a gyógyító sugárzásokon kívül nem volt mit mérnünk! Azonnal levontuk a következtetést: az említett káros sugárzások valaki(k) által megszüntethetők!

*

³ Az ismertetőben bővebben olvashat a védekezés lehetőségeiről.

⁴ Ez a megállapítás az idők folyamán kissé módosult. Az ismertetőben bővebben olvashat róla.

A „lecke” fel volt adva! Ismét megpróbáltunk az érdeklődésünknek megfelelő „szak-”, és egyéb irodalmat beszerezni, de olyat nem sikerült beszereznünk, mely megnyugtató módon választ adott volna problémánkra. Meg kell jegyeznem (bevallom, nem tudom megállni, hogy ne jegyezzem meg!), hogy az általunk egyszerű módon elérhető, az egészségre káros sugárzásokat tárgyaló „irodalmak” igen vegyes képet mutatnak:

Például sok felismerhető ollózással találkoztunk, ami eleve megkérdőjelezi az állítások tény-szerűségét, mivel a „szerző” megfelelő ellenőrzés nélkül használja XY állításait (holott, lehet az is, hogy XY is ollózta valahonnan). Ebből következően, már meg sem lepődtünk azon, hogy ellentétes állítások sorát fedeztük fel egy-egy „mű” olvasásakor. Pl.: a Hartmann és a Curry háló által kibocsátott sugárzásokat egyszer kozmikusnak, máskor földi eredetűnek vélik egyes szerzők, illetve az általuk etalonnak vélt írásokban így ismerkedtek meg velük. A sok-sok anyag kinkeserves áttanulmányozása után, meg kell jegyeznem: nincs ma Magyarországon - internetes tapasztalataim szerint másutt sem - olyan, e témával foglalkozó anyag, mely hiteles képet adna a jelzett sugárzások eredetéről, mibenlétéről, illetve ha van is, mi nem ismerhettük meg. Tudom, hogy kijelentésem olvasva többen felszisszennek, de nem tehetek róla ez a valóság. Jól lehet, pár hónappal, esetleg egy-két évvel ezelőtt, még én is „hittem” az e művekben leírtakat, mivel akkor még kielégített a témával kapcsolatos egyetlen mű elolvasása is. Most viszont, hogy a megoldást keresvén több e témával kapcsolatos művet is elolvastam, egyáltalán nem elégtették ki kíváncsiságomat, sőt...

Így teltek napjaink, amikor is egy szeptemberi délután hazatérésemkor köszönés helyett kedvesem így fogadott:

- Légy szíves mérd be a szobát!

Értetlenül, és tátott szájjal álltam, mivel szobát még soha nem mértek be annyiszor, mint mi az utóbbi időben a miénket. - Ha olvasóim emlékeznek még rá; mindketten rendelkezünk az ingával és a pálcával való mérési képességgel.

- Már miért mérném be ismét? - kérdeztem. - Ugyan mi változott tegnap óta? - „fuvoláztam”.

- Mérd csak be! - erősködött tovább kedvesem.

Ismertem kedvesem mentalitását, így nagyon jól tudtam, hogy nincs értelme a további érveléseknek.

- Majd a mérés eredménye... - gondoltam. Dúlva-fúlva előkerestem pálcáimat, és megpróbáltam kissé lehiggadni, hogy mérésem valamelyest hiteles legyen.

Nem akarom olvasóimat untatni, de azt hiszem itt kell elmondanom azt, hogy a radiesztéta ha pálcát használ, akkor munkája során csupán egyetlen pálcát, illetve pálcá-párt alkalmaz. Ezt az egyetlen eszközt használja mind a vízerek, a Hartmann, a Curry, a Tigris, a Ley, stb. sugárzások felderítéséhez, beméréséhez. Mivel sokan úgy gondolják, hogy minden sugárzás felderítéséhez más és más eszközre van szükség, ezért kell ezt itt megemlítenem-tisztáznom. A szelektálást én személy szerint úgy végzem, hogy mérés előtt minden esetben „megbeszélem” a pálcával - vagy az ingával - mérésünk tárgyát.

Tehát „megbeszéltem” a pálcáimmal (ún. Lengyel pálcá-párt használok), hogy vízeret keresünk. Az ablaktól indultam el és a szokásos, kissé sétáló léptekkel haladtam a szoba másik vége felé. Majd ahogyan - szokás szerint pár lépés után - megéreztem a kontaktus jelenlétét - tehát alkalmas vagyok a mérésre -, visszahátráltam a kiindulási pozícióba. Az igazi mérés csak most kezdődött. Lassan, sétáló léptekkel haladtam, mígnem elértem az általunk már több ezer-szer is bemért vízér ismert helyét. A pálcá nem jelzett! Miért? Továbbhaladtam még egy-két

lépést, majd visszalépegetve ismét áthaladtam a vízer általam ismert vonalán. Ismét semmi jelzés!

- ? - néztem kedvesemre.

- ? - vizionozta nevető szemmel.

Így nem volt mit tennem; tovább kellett mérnem. Mivel a szobánkat az előző „több ezer” méréseink szerint „csak” egy vízer szelte át, az is átlósan, kénytelen voltam a következő feladatra: a Hartmann sugárzásra összpontosítani. Mondanom sem kell, azt sem találtam, sem a „helyén”, sem másutt. Mi történik itt? Nem működnének a pálcák? Vagy valaki „átrendezte” a szobát? Miután a Curry háló sugárzását sem találtam, időszerűnek látszott „beszélni” a dolgról.

- Hallgatlak! - ültem le kedvesemmel szemben.

- Nézd csak! - mondta, és mint egy varázsló, egyetlen mozdulattal felnyitotta a franciaágy ágyneműtartóját.

Néztem! Azt láttam, hogy hat darab könyvből, egy nagy kereszt van kirakva az ágyneműtartóban. Az így kialakított kereszt méretében teljesen befedi az ágyneműtartó használható részét. Jobban megfigyelve rájöttem, hogy a főhelyet a Biblia foglalja el. Tovább vizsgálódva láttam, hogy a többi könyv is valamilyen módon kapcsolatban van a vallással, illetve a hittel. Mivel eddig sem én, sem kedvesem nem igazán szenteltünk különösebb figyelmet a vallások iránt, így be kell vallanom elég bambán nézhettem. Megpróbáltam gondolkodni - de talán életemben először -, ez nem igazán sikerült. Ahogyan elbambulva guggoltam az ágyneműtartó előtt, észrevettem, hogy a kirakott kereszt legalsó szárát képező zsoltáros könyv kissé kilóg a sorból. Szórakozottan megigazítottam, majd felálltam és becsuktam az ágyneműtartót.

- Talán megismételném a mérést! - szoltam tanácstalanul.

- Tedd azt! - biztatott kedvesem.

A fent már ismertetett módon megismételtem a méréseket, és csodálkozva tapasztaltam, hogy minden a „helyén” van. Tehát ismét ki tudtam mérni a vízeret, a Hartmann-t, és a Curry-t is! Akkor most mi van? Mi változott? Vagy csak ennyi ideig működött a frissen felfedezett „védelem”?

- Hozzányúltál a könyvhöz! - állapítja meg „kapásból” kedvesem.

- Ez így igaz! - reagálok le. - De csupán csak kiegyenesítettem a sort. - védekezem.

- Állítsuk vissza az eredeti állapotot! - kéri.

- Rendben, csak azt nem tudom, hogy ez elegendő lesz-e. - tétovázom.

Mindenesetre kinyitom az ágyneműtartót, és megigazítom a megfelelő könyvet, majd ismét mérek... Mit sem változott a helyzet! Minden káros sugárzás kimérhető!

- Azt hiszem, nekem kell az eredeti állapotot visszaállítanom! - véli kedvesem. - Bár vannak kétségeim! - vallja be óvatosan.

- Rendben! - fogadom el annál is inkább, mivel nekem sincs jobb ötletem.

Kedvesem „megfogdossa” a keresztet képviselő könyvek mindegyikét, majd „motyog” valamit és lecsukja az ágyneműtartót. Mindenesetre nagyon komolyan teszi amit tesz.

- Most ismételd meg a mérést! - kéri.

Megteszem, és meg kell állapítanom, hogy ismét működik a „védelem”. Tehát a szobában ismételten nem mérhető az általam ismert káros sugárzások egyike sem. Megkönnyebbülve leülünk, és megpróbáljuk kiértékelni a történeteket.

- Az már biztosnak tűnik, hogy az elhelyezőn kívül más nem érhet hozzá a könyvekhez! - jelenti ki kedvesem.

- Viszont az is lehet, hogy az elhelyező sem nyúlhat hozzá a későbbiek folyamán! - vélem.

- Talán próbáljuk ki! - javasolja.

- Rendben. - egyezek bele.

Kedvesem kinyitja az ágyneműtartót és csak úgy, könnyedén megérinti az egyik könyvet. Visszacsukja az ágyneműtartót, és én mérek...

Ismét mérhető minden káros sugárzás! Tehát sem az elhelyező, sem más, nem nyúlhat az elhelyezett könyvekhez! De mit számít ez! Nagyon könnyen elviselhető kényelmetlenség ahhoz képest, amit nyerhetünk általa.

- Ha úgy gondolod, akkor talán el is mondhatnád, hogy hogyan is jöttél rá, és főleg, hogy mire is jöttél rá? - kérem kedvesem.

- Roppant módon el voltam keseredve, és úgy gondoltam, hogy nem létezhet az, hogy a történelmi egyházak templomainak mintájára, ne tudnánk mi is megvédeni otthonunkat a káros sugárzásoktól. Ezért úgy gondoltam - hogy minek hatására, azt ne kérdezd -, hogy ha az általad már ismert módon, elhelyezem a vallásos tárgyú könyveket, és megkérem az „Öreget” rá, akkor sikerül száműznünk otthonunkból a káros sugárzásokat. Így tettem, és az eredményt Te is tapasztalhattad. - meséli.

- Viszont így utána gondolva, - mélázik tovább - azt hiszem, hogy szükségtelen a sok könyv, elegendő lehet a Biblia is.

- Próbáljuk ki! - javaslom.

Kipróbáljuk, és meglepve tapasztalom, hogy „csupán” a Bibliát használva valóban működik a védelem.

- Azt hiszem, úgy érzem, - folytatja a témát kedvesem - ez neked is pont így működne.

- Úgy gondolod, hogy erre akár én is képes lennék? - kérdezem hitetlenkedve. - Pont én lennék erre képes, akinek soha semmihez sem volt szerencséje? - folytatom az eszmecserét magamban.

- Igen! Sőt azt hiszem, hogy mások is képesek lehetnek erre. - válaszolja.

- Akkor, - szólok meg rekedten - kipróbálnám!

- Semmi akadály! - jó a válasz.

Ágyneműtartó fel! Megérintem a Bibliát, majd ágyneműtartó le! Mérek. Természetesen mérhetők a káros sugárzások. Majd ágyneműtartó fel, és ráteszem kezem a Bibliára. A hatalmas lendület eddig tartott. - Mit is kellene mondanom? - töprengök.

Majd úgy döntök, hogy elegendő lesz, ha egyszerűen kimondom: „Uram! Légy szíves véd meg ezt a lakást a káros sugárzásoktól!” Nehezen, de kimondom! - Be kell vallanom, pillanatnyilag hihetetlen hülyének érzem magam! - Ágyneműtartó le.

- Ha megkérnélek, bemérnéd a szobát? - kérdem kedvesemtől.

- Természetesen! - feleli - És azonnal munkához is lát.

- Várj egy kicsit! - kérem - Nem szeretnék itt lenni a mérésnél, mivel utána majd én is ki szeretném mérni, és nem szeretném ha befolyásolna mérési eredményed.

Kiballagok, és várakozom. Úgy gondoltam, hogy e kényszerű várakozásomat gondolataim rendezésével töltöm, de ebből természetesen semmi sem lett. Fejem mint egy üres kaptár: érzem a méhek hiányát. Semmi sem jut az eszembe.

Kisvártatva kedvesem jön értem. Kíváncsian lesem arcát, de jól - sajnos túl jól - fegyelmezi magát, így semmit sem tudok leolvasni róla. Mérek, és határtalan öröömre minden rendben, azaz MŰKÖDIK a védelem! De lássuk, mit mond kedvesem!

- Minden rendben! Működik a védelem! - jelenti ki Ő is.

Megkönnyebbülve leülünk, és mindketten elfoglaljuk magunkat gondolatainkkal. Nem mondom, van min gondolkodni! Először is itt van maga a semlegesítés ténye - mert tényként fogom fel méréseink eredményeit -, másrészt pedig itt van a feltételezés, hogy bárki megteheti ezt. Ha ez így igaz, akkor eddig miért nem jött rá senki? Harmadrészt, ha mégsem teheti meg bárki, akkor mi miért? És sorjáznak elő a további kérdések; biztos, hogy ez úgy történt, ahogyan megéltük? Ha biztos, akkor hogyan lehet az, hogy eddig még nem jöttünk rá? Nem lehet az, hogy egy hatalmas csalás áldozatai vagyunk?

Jó hogy ez mindkettőnkkel megtörtént, mivel így anélkül, hogy hülyének néznének, van kivel megosztani gondolatainkat. Persze így sem könnyű! Minden kérdés, megállapítás után vizsgáljuk egymás arcát, lessük a hatást; mikor mondja a másik, hogy: ebből elég!

*

Mindenesetre nem ártana ezeket a kérdéseket sorra venni. Talán legelőször is azt, hogy rajtunk kívül képes-e más is a káros sugárzások ily módon való semlegesítésére. Ez természetesen azt is jelenti, hogy valakit-valakiket, be kell valamelyest avatnunk a mi kis „titkunkba”, tehát nem közömbös, hogy kit is választunk ki erre a célra.

Miután megtörtént a „kiválasztás”, egy kitalált történet keretében az általunk kiválasztott személy elvégezte ugyanazokat a művelet sorokat, amelyeket mi. Ugyanabban a lakásban, és ugyanazon franciaágy ágyneműtartójában. A művelet elvégzése után mondanom sem kell, hogy tükön ültünk: „az illető mikor hagy már végre minket magunkra!”

Az illető távozása után kedvesem is, és én is, egymástól függetlenül, a másik jelenléte nélkül, elvégeztük a mérést.

- Nos? - kérdezem méréseink után kedvesem.

- Nincs! - jelenti ki.

- Mi nincs? - kérdezem kissé gutaütötten, mivel erősen kezdett hasonlítani beszélgetésünk a „-Mennyi? - Harminc. - Mi harminc? - Mi mennyi?” klasszikusra.

- Hát nincs működő védelem! - jelenti ki végre számomra is érthetően.

Tehát mindketten azt tapasztaltuk, hogy a káros sugárzások semlegesítése NEM történt meg. Kezdett érdekessé válni a dolog, de egy próba nem próba!

Még elvégeztettünk két-három ilyen kísérletet, de egy esetben sem történt meg a semlegesítés. Tehát ezt „csak” mi tehetjük meg! Legalább is a tények alapján erre a következtetésre jutottunk. Ha ez így igaz, akkor egy hatalmas „ajándékot” kaptunk, bárkitől is származik. Az, hogy kitől is kaptuk, a Biblia használatának kapcsán sejthetővé vált már a kezdetek kezdetén. Érdekes, és főleg megrázó élmény szembetalálkozni azzal, aminek - akinek léteben évtizedeken keresztül - illetve egész eddigi életében - nem hitt az ember. Úgy tűnik, éppen ideje ártértekelnünk eddigi világnézetünket.

II.

Elhatároztuk, hogy amennyire csak lehet továbbfejlesztjük, és gyakoroljuk kapott képességünket, majd felvállaljuk, hogy segítünk azoknak, kik erre igényt tartanak. Feltételeztük, hogy nem csak nekünk okoztak a káros sugárzások testi panaszokat, hanem több embertársunk is szenvedhet tőlük. Úgy találtuk, hogy napról napra újabb és újabb, a káros sugárzásokra utaló tüneteket ismerünk fel.

Tervünk gyakorlati végrehajtásának egyik kizáró oka pont a Biblia is lehet, mivel nem hinném azt, hogy végleges és jó „megoldás” lenne az ágyneműtartóban elhelyezett Biblia. Hol tartanák az ágyneműt? No meg nem is használhatnák sem a Bibliát, sem az ágyneműtartót rendeltetésüknek megfelelően. Nem is beszélve arról, hogy nem sok embert tudnék rábeszélteni arra, hogy kimondottan erre a célra szerezzen be egy Bibliát.

Mi lenne, ha a semlegesítésnél megpróbálnánk mással „helyettesíteni” a Bibliát? Pl. egy szimbólummal? Mivel tudomásom szerint, a kereszténység legerősebb szimbóluma a kereszt, mi lenne ha ezt használnánk?

Azonnal megvalósításra került a feltételezés. Kis kartonra - olyan boríték nagyságúra, hogy beleférjen - felrajzolom a keresztet, majd borítékba zárom. Így el is készült az első „kísérleti” eszközünk. Kipróbálása szinte azonnal megtörténik, méghozzá teljes sikerrel. Tehát sikerült egy kisebb lépést előre lépni, de még itt van annak a veszélye, hogy valaki véletlenül, vagy szándékosan hozzáér. Vajon mi történik akkor?

Kipróbáljuk, és letörten állapítjuk meg, hogy teljesen közömbös, hogy ki ér hozzá és az is mindegy, hogy véletlenül vagy szándékosan, a védelem mindkét esetben összeomlik.

Hoppá! A tapasztalt „jelenség”, egy nagyszerű ötletet adott: bizonyítékot szolgáltatna a kételkedők számára. Arról van szó, hogy: mi, a szokásos módon elvégezzük a semlegesítést, majd kivonulunk abból a helyiségből, ahol a „borítékunkat” elhelyeztük. Bármely más helyiségben tartózkodva meg tudjuk mondani, hogy ha valaki hozzányúl a „borítékhoz”. Ugyanis ha hozzányúl, akkor azonnal összeomlik a védelem, ha nem nyúl hozzá, akkor megmarad a védelem. Mi ezt a tényt, bármely más helyiségben tartózkodva is ki tudjuk mérni, mivel a semlegesítés a teljes lakásra érvényes. Tehát ily módon mindenki számára 100%-os biztonsággal bizonyíthatjuk tevékenységünk valóságát. Bevallom, kissé megnyugtató az imént felfedezett bizonyítási lehetőség, hisz ez által azonnal kontrollálhatóvá vált tevékenységünk eredményessége.

Mindketten nagyon örültünk a bizonyítási lehetőségnek, de még mindig itt van a véletlenszerű elmozdítás lehetősége! Valahogyan ezt is meg kéne oldanunk! Nem egyszerű a dolog, hisz a „boríték” szempontjából teljesen közömbös, hogy szándékos, vagy véletlen az érintés. Azt hiszem, hogy egy „kicsit” másfajta megközelítést kell alkalmaznunk! Hogyan is mondta Jézus?

„Bizony mondom nektek, ha csak akkora hitetek lesz is, mint a mustármag, s azt mondjátok a hegynek: Menj innét amoda! - átmegy, és semmi sem lesz számotokra lehetetlen.”

Pontosan ezt kell tenni! A Hit, és a kimondott szó erejének bőven elegendőnek kell lennie, a „boríték” felesleges. Természetesen kipróbáljuk, és „természetesen” működik is. Nagy utat jártunk be!

*

Lassan-lassan elérkezni látszik az idő, hogy „tudásunkat” idegen helyszínen is próbára tegyük. A legelső alkalommal, amikor „helyszínre” megyünk, hatalmas mennyiségű izgalom, és bevallom, kétség szorult belénk: mi lesz, ha nem sikerül? Mi lesz, ha itt a helyszínen derül ki, hogy csupán hallucináció az egész? És így tovább...

A házbeliiek reumatikus fájdalmakról, és alvászavarokról számolnak be. A reumatikus problémák napközben majdnem teljesen megoldódnak, de másnap reggel kezdődik minden előről. Úgy tűnik, hogy minél többet tartózkodnak az ágyban, annál erőteljesebben jelentkeznek reumatikus tüneteik. Ha a fekhelyeiket bemérve vízeret találunk, akkor egyértelmű, hogy panaszait ez okozhatja.

Nagyméretű vízer, vagy több nagyméretű vízer jelenlétét jelezte a lakás feltűnően magas páratartalma, és ezt a magas páratartalmat igazolták a vastagon bepárasodott ablakok is. Mivel láthatóan semmiféle párát kibocsátó eszköz, illetve anyag nem volt a szobában, így a vízer, illetve a vízerek jelenléte teljesen bizonyossá vált. Ezt 100%-ban bizonyította elvégzett mérésünk is. Szinte „víz alatt állt” a teljes szoba, így a hitvesi ágy is. Még a legjobb radiesztéta sem tudott volna megfelelő helyet találni, nemhogy az ágynak, de még egy fotelnek sem.

A háziak elmesélték még, hogy éjszakánként többször is ki kell menniük kisdolgozni, de szinte csak jelképes a produktum. Valamint reggelente nagyon fáradtan ébrednek, bármennyit is alszanak. Illetve minél többet alszanak, annál fáradtabbak, és erősebbek reumatikus problémáik. A tünetek, és méréseink eredménye együttesen megerősítették bennünk azt, hogy jellemző panaszait a vízerek sugárzása okozhatja.

Elmondtuk a háziaknak, hogy mi milyen képességgel rendelkezünk, és megkérdeztük, hogy igényt tartanak-e ténykedésünkre. Igenlő válaszuk után megkérdeztük, hogy kívánják-e, hogy egy kísérlettel bebizonyítsuk tevékenységünk valóságát. Nem kérték, mondván: az asszony tud mérni, így azonnal le tudja ellenőrizni tevékenységünk eredményét.

- Hát ez jól jött! - gondolom. Most akkor minden kiderülhet! - Véletlen lenne, hogy már az első alkalommal olyannal akadunk össze, aki mérni tud? - morfondírozom. - Nem az a jellemző, hogy a háziasszonyok radiesztéta képességekkel lennének megáldva! - folytatom „magánbeszélgetésem”.

Elvégezzük a semlegesítést, majd a kötelezően kivárt kb. húsz perc elteltével előbb én, majd a háziasszony is, elvégezzük a mérést. Mindketten úgy találjuk, hogy a semlegesítés sikeres volt. Mondanom sem kell, mekkora kő gördült le a szívemről! Tehát mégis működik! Nem vagyunk hülyék! Minden úgy volt igaz, ahogyan megéltük!

- Hová lett? Pedig itt szokott lenni! - keresi a háziasszony az évek óta ismert vízerét, de nem találja, sem a szokott helyen, sem másutt. Tesz még pár kört. Mozgása egyre jobban kezd koordinálatlan lenni, majd pár perc után úgy dönt, hogy feladja. Gondolom, távozásunk után azonnal előlről kezdi a keresést. Láthatóan nem tudja kezelni az élményt. Kissé elszégyellem magam, hisz nem is olyan régen még mi sem igazán tudtuk kezelni.

Másnap reggel felhívjuk telefonon tegnapi „betegeinket”. Nem győztek áradozni, hogy milyen jól aludtak, és teljesen pihenten ébredtek. Valamint úgy aludták át az éjszakát, hogy egyszer sem voltak kint a mosdóban.

Pár hét múltával ismét felhívtuk őket, és az éjszakai jó pihenésen kívül beszámoltak még reumatikus problémáik megszűnéséről is. Tehát teljes a siker! Segíthettünk!

*

Miután sikeresen túl vagyunk első „bevetésünkön”, számunkra ismét a gondolkodási idő következett. Hiába győződünk meg személyesen képességünkről, hiába kaptunk „idegen” visszaigazolást, a történetek feldolgozása, elfogadása nem ment egyszerűen sem kedvesemnél, sem nálam. Ezt még tetézte az a tény, hogy eddigi életünkre sem a vallásosság volt a jellemző. Igaz, hogy végeredményben nem is a vallással, és az azt közvetítő Hittel volt bajunk, hanem a vallásnak emberek által való „tálalásával”. Valahogyan taszított minket ez a fajta „térítés”.

Pl. nem tudtunk megbékélni azzal a ténnyel sem, miszerint az ígét hirdetők kizárólag csak „Istenfélő” embereket szerettek volna tudni maguk körül. Nem tudtam, és ma sem tudom felfogni, hogy miért kellene nekem Istentől félnem! Hisz köztudottan szereti teremtményeit, az embereket. De az is lehet, hogy mindössze csak a vallást közvetítő „módszerében” van a hiba. Az mindenesetre igaz, hogy eddigi életünkben nem a főhelyet foglalta el a vallás.

Bármerre is vittek gondolataink, a tényeket kénytelenek voltunk elismerni. Elfogadásuk viszont nem ment egyik napról a másikra, hisz egész eddigi életünkben jóllehet nem bűnösen, de valahogyan másként éltünk. Éreztük, hogy ezek után mindennapjainknak is meg kell változniuk, hisz a Hit megjelent nálunk.

Ahogy ilyen, és ehhez hasonló gondolatok között peregetek napjaink, egyszer csak az tudatosult bennem, hogy immár napok óta zsibbad a kezem, és ráadásul mindkettő. De érdekes módon „csak” könyéktől lefelé, főleg a kézfejem.

- Talán csak nincs megint valami gond a nyakammal? - morfondírozok.

Mindenesetre mélyen hallgatok a „jelenségről”, de egyszer csak felfigyelek arra, hogy kedvesem néha-néha, meg-megmasszírozza a kezét.

- Valami gond van a kezeddél? - kérdezem.

- Semmi különös, csak néha zsibbad egy kicsit. - válaszolja.

Innen már nagyon hamar közös nevezőre jutunk, azonos tüneteink kapcsán.

- Nem hinném, hogy egészségügyi probléma okozná, - vélem - inkább valamilyen energiára tippelek.

- Van benne valami, - válaszolja kedvesem - szinte sugározza a kezem a hőt.

Egy ideig „eljátszunk” azzal, hogy „sugározzuk” egymást, majd megpróbáljuk kitalálni, hogy akkor most mi is történik.

- Arra gondolok - adom fel a „labdát” -, hogy tudomásom szerint az ember energiaszintjét elsősorban az aura mérete határozhatja meg. Mi lenne, ha megmérnénk az auránk nagyságát?

- Úgy sem tettünk még ilyet! - lelkesedik kedvesem.

Kissé lámpalázasan - soha nem mértem még aurát - próbálom megmérni pálcával kedvesem auráját. Azt tudtuk, hogy az „átlagember” rendben lévő aurájának nagysága (sugara) kb. 3-3,5 méter lehet. Így én is eltávolodtam kedvesemtől olyan 4-4,5 méternyire, és megpróbáltam mérni.

Már az első lépés után összecsapódtak a pálcák, tehát túl közel állok. Távolságban léptem, és így apránként kiderült, hogy kedvesem aurájának mérete mintegy öt méter. Hát, nem semmi!

Cserélünk, most Ő mér. Többszöri nekifutásra, Ő is megközelítőleg az öt méteres nagyságot detektálja. Szerinte egy kicsit több, de szerintem csak arról van szó, hogy érzékenyebben mér.

- Tehát, erről van szó! - vonja le a következtetést kedvesem.

- Miről is van szó? - kérdelem fontoskodva.

- Arról, hogy szerintem éppen „töltik” azaz növelik az auránkat. - jelenti ki magabiztosan.

- Úgy gondolom, hogy ez csak pár nap múlva lehet bizonyos. - csitítom.

Ebben maradunk, és naponta méregetjük auránkat. Kedvesemnek igaza lett, mivel auránk mérete szépen „araszolgat” felfelé. De úgy látjuk, hogy semmi logika sincs a növekedés ütemében. Előbb nyolc, majd tíz, majd húsz, majd harminc, majd nyolcvan(!) méter. Számunkra hihetetlen méretek, de a pálcák könyörtelenül mutatják az egyre növekedő méreteket.

Közben át kell térnünk a pálcákról az ingára, mivel az auránk méretének megfelelő távolság már nem áll rendelkezésünkre a lakásban. Az ingával viszont ott helyben ki lehet mérni bármekkora aurát, nem kell eltávolodni a mért személytől. Eleinte ugyan a pálcákat használva, megpróbálkozunk a méretarányosan lekicsinyített távolság használatával, de ez a méretek növekedésével egyre pontatlanabb eredményt adott. Így az aura méréséhez esetünkben végleg áttértünk az ingára. Vajon mekkora lesz a végleges méret?

III.

Időközben azért egyéb méréseket is folytattunk fejlődésünk érdekében. Kimentünk külső „terepre”, és ott igyekeztünk felderíteni, kimérni a vízereket, a Hartmann és a Curry hálókat, valamint igyekeztünk gyógyító és pozitív sugárzó helyeket felfedezni. Természetesen mindketten ugyanazon a terepszakaszon mértünk, de felváltva, a másik jelenléte nélkül. Így nem tudhattuk, hogy mit is mért ott a másik. Illetve az idők folyamán ez egy kicsit módosult, hogy ne legyen oly sok jegyzetelésre szükségünk. Ez úgy történt, hogy kedvesem úgy mérte be a terepet, hogy én ezt nem kísértem figyelemmel. Majd én következtem, de kedvesem az én mérésemet már figyelemmel kísérte, így azonnal reagálhatott az esetleges eltérésekre, illetve az azonosságokra.

Meglepő módon nem volt eltérés! Mindkettőnk ugyanott, ugyanazt mérte. Azért is volt ez számunkra annyira érdekes - és főleg értékes -, mivel eddigi tapasztalataink szerint két radiesztéta azonos terepen való mérése, csak a legritkább esetben esett egybe. Valószínűleg, az általunk ismert radiesztéták nem állhatnak hivatásuk „magaslatán”. De az a valószínűbb, hogy szerintem az ilyen típusú mérésekhez a tehetségen kívül, egy bizonyos fokú spirituális képesség is szükségeltetik. Ezt viszont nem lehet megtanulni, ezzel-erre születni kell.

Közben-közben, azért megmértük saját auránk méretét is, melynek nagysága (sugara) időközben elérte a háromszáz(!) métert. Hová vezet ez? Pár hónappal ezelőtt, enyhén szólva nem tartottam szavahihetőnek azt a különben intelligens személyt, kinek saját bevallása szerint nyolcvan méteres volt az aurája. Akkor ezt képtelenségnek tartottam. Úgy gondoltam, hogy ekkora aurát nem képes elviselni az emberi szervezet. Most pedig magunkon mérem a háromszázat...

*

Az egyik alkalommal - ahogyan a terepen mértünk -, eltérés mutatkozott kettőnk mérése között. Nevezetesen: nem tudtam kimérni azt a pozitív sugárzással rendelkező részt, melyet kedvesem előzőleg detektált. Lelkiismeretem megnyugtató végett még egyszer végigmértem a kérdéses terepszakaszt, de most sem találtam a kedvesem által jelzett pozitív sugárzást kibocsátó területet. Meg kell jegyezni, hogy véleményem szerint teljesen felesleges volt ez a második mérés, mivel ha nincs ott valami, akkor századszorra sem lesz ott. Ha mégis, akkor nagy baj van a radiesztétával, vagy mégsem...

- Már ne is haragudj, de itt nem található pozitív sugárzást kibocsátó terület! - állítom.

- Az nem lehet, hisz az előbb kimértem! - replikázik kedvesem.

- Nem lehet az, hogy túl gyenge a sugárzása, s így én nem voltam képes érzékelni? - próbálom simítani az ellentétet.

- Nem, mert elég intenzíven jeleztek a pálcák! - reagál.

- Tedd meg nekem - bár tudom, hogy ez teljesen felesleges -, hogy beméred újra a terepnek azt a részét, ahol a kérdéses pozitív területet megtaláltad. - kérem.

Kissé vonakodva de nekilát, és Ő sem „találja” a nemrég általa kimért pozitív helyet. Kezd kissé kellemetlen lenni a dolog. Ki tévedett, és mikor? Vagy egyikőnk sem?

Közös megegyezéssel új terepszakaszt jelölünk ki, de most én kezdem a mérést. Mivel aránylag kisméretű a kijelölt szakasz, nem okoz gondot, hogy megjegyezzem, hogy hol és mi található. Majd kedvesem következik. Megtalálja a Hartmannt, majd a pozitív helyet is. Lépne tovább, de a pálcák ettől kezdve folyamatosan jeleznek. Mit talált? Mi lehet ez?

Utólag elmondja, hogy onnan ahol a pozitív helyet felfedezte, folyamatosan pozitív helyet mért a kijelölt terepszakasz végéig.

Szó nélkül nekiláttam a terepszakasz ismételt beméréséhez. - Most valahogyan nem tartottam feleslegesnek. - Sehol sem találtam, a pár perccel ezelőtt még ott lévő pozitív sugárzást kibocsátó helyet. Na, most akkor hogyan tovább?

- Megkérlek, hogy Te is mérd ismét végig! - kérem kedvesem.

- OK!

Mér, mér, és Ő sem találja!

- Pedig az előbb még itt kezdődött. - mutat pontosan a kérdéses helyre.

- Akkor csak az lehet, hogy „elvitted” onnan. - vonom le a következtetést.

- Mit tettem? - kérdi csodálkozva.

- El-vit-ted on-nan! - tagolom meggyőződéssel. - Emlékezz csak vissza! - folytatom. - Annak idején, amikor a templomokban mértünk felfedeztük, hogy a pozitív helyek nagy része - elhelyezkedésük és alakjuk miatt -, csak mesterséges manipuláció útján kerülhetett oda. Csak ott, és csak akkora méretben fordultak elő, ahol és amekkorára az adott helyen szükség volt. Nem is beszélve arról, hogy ki látott már a természetben szabályos, derékszögű pozitív sugárzó területeket? Szerintem, ez meggyőzően bizonyítja, hogy valakik rendelkeznek olyan képességgel, mely lehetővé teszi az ilyen jellegű manipulációt. Ezért gondolom úgy, hogy Te éppen most kaptad meg ezt a képességet, és ez alkalmassá tesz téged e helyek manipulálására. De talán próbáljuk ki! - fejezem be monológom.

Kijelölünk egy újabb terepszakaszt, és bemérem. Megmutatom kedvesemnek a pozitív helyet, és megkérem helyezze át a terepszakasz túlsó végébe, ahol eredendően nincs pozitív hely. Megteszi, és én ismét mérek. Az előbb általam kimért pozitív hely valóban „áthelyeződött”. Tetszik a „játék”, így elszórakoztatunk egy kicsit.

Majd később azt is megpróbáljuk, hogy az ún. gyógyító helyekkel mire megy kedvesem. Várakozásunknak megfelelően kedvesem számára ez is manipulálható. Óriási az öröm! Hatalmas az „adomány”! Szinte fel sem fogjuk!

- Talán meg kéne próbálnod azt, hogy nem mérjük ki, hogy hol is található pozitív hely, hanem csak egyszerűen „kérj” egy pozitív helyet, mondjuk a talpad alá. - vetem fel elképzelésem.

Kedvesem megteszi, és én mérek. Sikerült! Ott a pozitív hely a talpa alatt. Most megkérem arra, hogy a talpa alól helyezze át az én talpam alá. Megteszi, és én mérek. Sikerült! Ott a pozitív hely a talpam alatt! Ugyanezt megteesszük - teljes sikerrel - a gyógyító helyekkel is.

Határtalan az örömünk, de bennem azért motoszkál valami: minden áthelyezést csak én mértem ki és úgy, hogy tudtam, hogy hol és mit „kell” mérnem. Számomra ez így nem igazán megnyugtató! De egyelőre nem tudtam mit tenni, mivel kedvesem a mostani állapotában mérés közben akaratlanul is „elvontatta” ezeket a helyeket. Ezt is rövidesen meg kell oldanunk!

Megkérem kedvesem, hogy próbáljon meg Ő is mérni de lehetőleg úgy, hogy közben ne manipulálja a pozitív helyeket. Majd azonnal eszembe is jut, hogy ez sem jó hisz Ő az, aki az áthelyezést elvégzi, tehát Ő is tudja, hogy hol, és mit „kell” mérnie. A jó megoldás az lesz, ha kedvesem úgy helyez el pozitív és gyógyító helyeket, hogy én mit sem tudok a célhelyről.

Megteesszük, és méréseim 100%-os pontossággal jelzik az áthelyezett, illetve kért helyeket. Tehát megnyugodhatunk, működik a dolog! Nincs irányított találat! Sőt, felfedezem azt is, hogy teljes biztonsággal ki tudom mérni az áthelyezett területek eredeti helyét is.

Vidáman ismételtetjük kísérleteinket, mígnem beköszönt az első hiba: sokkal nagyobb méretűnek mérem az egyik pozitív helyet, mint ahogy annak valójában lennie kéne. Vissza-fordulok, és mérem újra. De nem találom a „helyén”! Várjunk csak! Kedvesemmel is így kezdődött! Lehet, hogy közben én is megkaptam a „manipulációs” képességet?

Kipróbálom, és látszólag működik a dolog. Azért csak látszólag, mivel ismét csak én mérek. Ezért megkérem kedvesem, hogy próbáljon meg Ő is mérni. Megteszi, és már így bizonyossá válik, hogy én is rendelkezem a pozitív, és a gyógyító helyek manipulálásának képességével. Úgy látszik, hogy ezek után folytatódik a már „megszokott” trend: előbb kedvesem kapja meg az új képességet, majd kisvártatva következem én.

IV.

Napokba, hetekbe telik mire sikerül úgy-ahogy feldolgoznunk élményeinket, és látszólag minden a „helyére” kerül. Nem mondom, hogy már nincsenek kétségeink, de egyre jobban kezdünk „megbarátkozni” helyzetünkkel, képességeinkkel.

Auránk mérete napról-napra egyre nagyobb, már túl van a két kilométeres nagyságon is. Napközben azzal „szórakozom”, hogy időnként rámérek kedvesem aurájára pálcával. Az így kapott irányból pontosan tudom, hogy hol járhat a városban. Utólagos egyeztetésnél kiderül, hogy minden esetben pontos voltam. Szinte óráról-órára növekszik auránk mérete. Meddig?

Egyik reggel kedvesem azt újságolja, hogy:

- Képzeld! Sikerült beszélgetnem az „Öreggel”!

- Mikor? - csak ennyit tudok kinyögni.

- Most reggel. A szokásosnál előbb ébredtem, és elgondolkodtam az utóbbi időben velünk történt eseményeken. Szinte észre sem vettem, de alfa állapotba kerültem. Egy kósza ötlettől vezérelve megkértem az „Öreget”, hogy ha lehet segítsen azzal nekünk, hogy válaszol egy-két kérdésemre. Képzeld, megtette! - meséli.

- És biztos vagy benne, hogy „Ő” volt? - kérdezem.

- Természetesen kétségeim azok vannak, de hiszem, hogy „Ő” volt! Elmondta, hogy mindketten azonos képességekkel rendelkezünk, és azokat egyformán használhatjuk is. Megemlítette, hogy több „segítő” is a rendelkezésünkre áll, ezért vegyük fel velük a kapcsolatot. Így van egy olyan segítő, ki a születésünk óta mellettünk áll. Ha úgy tetszik, Ő a védőangyalunk. Van egy másik segítőnk, ki a semlegesítésnél segédkezik, valamint Ő áll a „háttérben” a pozitív és a gyógyító helyek manipulálásánál is. Ezen felül van egy olyan segítőnk is, aki bizonyos „alapfokú” gyógyítást biztosít számunkra, a gyógyító és a pozitív helyek felhasználásával, és egyben Ő teszi lehetővé számunkra az aurák „rendbetételét”. Tehát közreműködésével bizonyos szinten gyógyíthatunk, illetve aurákat tölthetünk fel energiával, valamint aura-sérüléseket állíthatunk helyre. Az első segítő mindkettőnkénél más és más, míg a többi azonos. Továbbá az auránk azért nő, hogy megfelelő védelmet adjon a betegségekkel és az „átalakításokkal” szemben. Ugyanis testünk most „átalakítás” alatt van: a rezgésszámát emelik. Nem volna szerencsés eközben megbetegedni. Az auránk addig tágul, amíg mérete el nem éri a végtelent... Azaz, ekkorra már nem lesz mérhető, meghatározható a mérete. Azért kapjuk ezeket a képességeket egyszerre, mivel immár ez a hetedik életünk amit együtt töltünk, és mint most is, minden eddigi életünkben nagyon boldogok voltunk. Így szinte egy test, egy lélek vagyunk, azaz mi ketten „egyek” vagyunk. - fejezi be kedvesem mondanivalóját.

Be kell vallanom, igen meglepett kedvesem „monológja”! Eddig azt hittem, hogy tudom miről van szó, de ez a lélekvandorlásos történet... Ez valahogyan nem illett bele elképzeléseimbe. Viszont az is igaz, hogy ha visszagondolok eddigi életemre, akkor a legutóbbi időkben történtek sem igen illelnek bele...

*

Ismét volt min gondolkodni, és még ott a „feladat” is: fel kell vennünk a kapcsolatot segítőinkkel. Azt hiszem, hogy ebben az ügyben az ingához fordulok segítségért. Úgy gondolom, hogy először a segítők neveit kell kiderítenem, és csak utána következhet a „kapcsolatfelvétel”. Hozzálátok!

Meglepően hamar állt össze a „névsor”, pedig nem használtam táblát. Úgy látszik, egy kicsit „segítve” voltam. A nevekre pillantva kétség sem merülhet fel, hogy honnan is kaptuk képességeinket. Ezekkel a nevekkal a Biblia olvasása közben találkozhatunk. Azaz, segítőink nevei kivétel nélkül Bibliai nevek.

De akkor hogy jön ide a reinkarnáció? Lehet, hogy -mint ahogyan már olvastam is valahol- valamilyen oknál fogva a reinkarnáció, mint ilyen „kimaradt” a Bibliából? Ha ez valójában így is van, akkor a reinkarnáció ténye sok mindent megmagyarázhatna. Érthetőbbé tehetne pár dolgot, mint pl. Illés megnyilvánulását keresztelő Szt. Jánosban.⁵ De sok más egyéb, Bibliai és megtapasztalt történés is egészen más „megvilágításba” kerülhetne.

Úgy döntök, egyenlőre félreteszem e gondolataimat annál is inkább, mivel még itt van a kapott feladat: meg kell ejteni a „kapcsolatfelvételt”.

Meglepő, hogy az ún. „kapcsolatfelvétel” mennyire természetes, és egyszerű módon jött létre. Semmi különös sem kellett tennem, a megszólítottak azonnal „választak”. Természetesen, ebben az esetben nem igazi „kommunikációról”, hanem „csak” az általunk feltett egyszerű kérdések IGEN, vagy NEM válaszokkal való megerősítéséről, illetve tagadásáról lehetett szó.

⁵ [Mát. 11.13, 11.14, 11.15]

V.

Ismét „hívna minket”! Mivel a hívók nem ugyanabban a városban laknak ahol mi, utaznunk szükséges úgy 50-60 km-t. Középkorú házaspár. A feleség telis-teli vélt, vagy valós betegségekkel, allergiákkal. Azért feltételezem, hogy „vélt”, mivel ennyi baja-betegsége szerintem élő embernek nem lehetne! Emellett „otthonülő” típus, tehát van ideje saját magát „tanulmányozni”. Két kisméretű kutyát „nevel”. A férj vállalkozó: könyvelő. Messziről látszik rajta (mármint a férjen), hogy mit is gondol rólunk, főleg tevékenységünkről. De ez most valahogyan nem veszi el kedvünket attól, hogy feladatunkat teljesítsük. Az Ő panaszai egyértelműbbek: alvászavarok, nyugtalan éjszakák, rendszeresen visszatérő migrénes fejfájás, reumatikus érzékenység.

A „beszélgetés” után nekilátunk, és mérünk. Kiderül, hogy minden okuk megvan a panaszra. Vízér és Hartmann csomópont található fekhelyükön. A vízér úgy keresztezi a hitvesi ágyat, hogy a férjnek a fején, a feleségnek a teljes törzsén vonul át. A fejük vonalában halad pontosan keresztben a Hartmann, így mindkettőjük feje veszélyeztetve van. A férj itt rosszabbul jár, mivel a testén hosszirányban is vonul egy Hartmann, így pontosan a feje alatt találkozik a másik Hartmannal, és a vízerrel. Tehát Hartmann csomópont, plusz Hartmann-vízér találkozási pont. Még jó, hogy nincs komolyabb baja!

A lakás után Ők következnek: bemérjük aurájukat; hát igen csak összement mindkettőjüké! A férj aurája 1,5 méteres, míg a feleség aurája 0,5 méteres, azaz 50 centiméteres(!) sugárral rendelkezik. Kezdek hinni a feleség betegségeiben!

Segítőink bevonásával „kezeljük” Őket. Kedvesem a feleséget, én a férjet. „Kifoltozzuk” és megnöveljük aurájukat, majd testi problémáiknak megfelelő gyógyító, és pozitív sugárzást kibocsátó „helyel” látjuk el őket.

A „kezelés” után kíváncsian kérdelem a férjet:

- Mit érzett a kezelés alatt?

- Semmit! Abszolúte semmit! Végeredményben ezt vártam! - jelenti ki.

Nem reagálok kinyilatkoztatására, hanem hozzá látunk a lakás káros sugárzásoktól való megszabadításához. Azaz hozzá látnánk, de a férj előbb elsápad, majd elönti a víz. Láthatóan rosszul van! Azonnal leültetem és megmérem auráját. Kiderül, hogy öt méteres. Nyomban lecsökkentem 3,5 méteresre. A hatás mondhatni azonnali: pillanatokon belül rendbe jön és látszik rajta, hogy van min elgondolkodnia, de természetesen nem szól semmit. Valószínűleg idegrendszeri, illetve vérnyomásproblémája lehet, ettől ez az érzékenység. De legalább így sikerült benne „elvetnem” a Hit apró csíráját.

Megszüntetjük a lakásban a káros sugárzásokat, majd pozitív energiát sugárzó „helyeket” helyezünk el a fekvőhelyek alá. Így tudnak majd igazán feltöltődni a háziak.

*

Másnap reggel hívom Őket telefonon. A feleség veszi fel a kagylót, és ahogyan azonosítja kilétem, azonnal közli:

- Én, és a kutyák remekül vagyunk!

- Ezzel a mondattal, véglegesítette a férj helyét, a családi hierarchiában. - gondolom mosolyogva magamban.

- Nagyon jól pihentünk, és egyszer sem ébredtünk fel - folytatja -, és reggel teljesen kipihenve, „mosolygósan” keltünk fel. Viszont a férjemnek állítólag gondja van. De ezt majd Ő maga elmondja! Mindenesetre nagyon szépen köszönjük, hogy foglalkoztak gondjainkkal és rendbetettek minket. - fejezi be kedvesen a társalgást.

- Én is nagyon jól pihentem az éjjel, - kezdi a férj mondandóját - viszont a felkelés óta nagyon nyugtalan vagyok. Csak jövök-megyek, de nem találok a helyem. Olyan érzésem van, mint amikor feleslegesen és hirtelen túl sok kávé iszom. - fejezi be.

- Esetleg nincsenek vérnyomásproblémái? - mondom ki eddigi sejtésem.

- De igen, magas a vérnyomásom. Rendszeres gyógyszereszedéssel van beállítva. Lehet, hogy mondanom kellett volna? - kérdezi tétován, kissé megilletődve.

- Igen, nem ártott volna, de tessék türelemmel lenni pár percig. Nemsokára visszahívom. - zárom le a beszélgetést.

Előveszem az ingát, és innen távolról - még úgysem tettünk ilyet - megmértem a férj auráját. 3,5 méter, mint ahogyan azt tegnap beállítottam.

- Valami itt nem stimmel! - morgok magamban. - Lehet, hogy neki még kisebb aurára lenne szüksége? - töpregek.

Hozzáláttam ismét aurájának rendbetételéhez, innen távolról. A megfelelő segítőktől akkora méretű aurát kértem számára, amekkorára a testének szüksége van. Majd elővettem az ingát, és megmértem immár „új” auráját. Most 2,5 méter volt. Tehát neki maximum ennyire van szüksége.

Ismét felhívtam Őket. Várakozásomnak megfelelően a férj vette fel a kagylót. Valami által erősen késztetve, nem várom meg amíg elkezdené mondandóját, hanem azonnal a közepébe vágok mondanivalómnak:

- Úgy gondolom, hogy immár minden rendben lesz - kezdem mondókám -, ugyanis sikerült kideríteni a problémát. Kicsit nagyobb volt az aurája mint kellett volna, de ezt sikerült korrigálnom. Szerintem már éreznie is kell a változást. - fejezem be.

- Igen, teljesen rendben vagyok és elnézést, de az előbbi telefonnál elfelejtettem mondani, hogy ma még a fejem sem fájt eddig. Ez nagyon nagy eredmény, mivel már évek óta minden reggel fejfájással ébredtem. - mondja egyszuszra.

- Nagyon örülünk annak, hogy sikerült segítenünk de ne feledjék, az igazi segítséget Istentől kapták, mivel mi csupán csak közvetítők vagyunk. - hívom fel figyelmüket.

- Teljesen megértem, és elnézést ha kissé szkeptikus lettem volna Önökkel kapcsolatban, de tudja, már több mint hatvan évet éltem materialistaként. A történetek után azonban úgy gondolom, hogy éppen ideje ezen elgondolkodnom. - vonja le következtetését.

- Tudja az a helyzet, hogy a mai világban már nem is szabad a láthatatlanban hinni, hanem előbb meg kell tapasztalni, személyesen át kell élni ezeket a dolgokat. - fejezem be.

Pár hét múltával ismét felhívom Őket. Nagyon vidámak és elégedettek. Egészségileg nagyon jól érzik magukat. Jókat alszanak, és a férj eddigi mindennapos fejfájása sem jelentkezett, valamint vérnyomásproblémái is rendeződni látszanak. Viszont a nagymama mindennapos vendég lett náluk: hozzájuk jár délutánonként aludni, mivel csak náluk tudja „jól kipihenni” magát. Elgondolkodtató, hogy miért nem közlik vele a jó alvás okát! Talán nem merik vállalni előtte a segítség igazi származási helyét?

Részemről úgy gondolom, hogy segítőinknek köszönhetően sikerült Őket a biztosnak látszó rákos daganatoktól megmentenünk. Abban a környezetben, rövid időn belül biztosan kifejlődött volna valamelyikükben, vagy mindkettőjükben. Az sem baj, hogy Ők ezt nem tudják! Számunkra így is felemelő az érzés: ismét segíthettünk!

VI.

Új képességgel gyarapodtunk: Ki tudjuk mérni, hogy kiválasztott-e, vagy „megszólított”-é valaki. A kiválasztottság általában (de nem feltétlenül) már a születés pillanatában eldőlt. Ekkor az illető egy „védőangyalt” kap, és éli szokásos hétköznapi életét. Egyáltalán nem biztos, azaz semmi biztosíték nincs arra, hogy ez az „állapot” az illető haláláig megváltozzon. Tehát az is lehet, hogy így ebben a kiválasztott állapotában fejezi be a földi létét a nélkül, hogy valamilyen feladatot is kapott volna.

A változást az jelenti, ha a kiválasztottból megszólított lesz. Ekkor már konkrét feladat ellátására „szólítják” fel. Természetesen előfordulhat - és ez a gyakoribb -, hogy a megszólított nem veszi észre a „megszólítást”. Így vannak olyan kiválasztottak, kiket eddigi fizikai életük során már akár többször is „megszólítottak”, de ezt Ők egyszer sem vették észre.

A „megszólítottság” első, és talán legfeltűnőbb jele az aura méretének hirtelen növekedése. Az illetőnek addig van ideje észrevenni a változást, amíg az aurája növekedőben van. Ha az aurájának növekedése alatt az illető nem veszi fel a kapcsolatot „megszólítójával”, úgy az aura visszafejlesztése után, az illető megszólítottból visszalép kiválasztottá. Ez a folyamat akár többször is megismétlődhet, az illető aktuális fizikai életében. Így természetesen mindenkinek lehetősége van a „megszólítottság” elutasítására is. Az elutasításhoz - mint már az előbb is láthattuk -, bőven elegendő a semmittevés.

VII.

Ismét „hívnak minket”! Jóformán a szomszédban van. Egy lakótelepi lakásban élő édesanya, ki egyedül neveli kisfiát. Kissé meglep, hogy bár egészségügyi dolgozó, megpróbál valamit tenni a káros sugárzások ellen. Sőt tartogat egy megelőzést is: tud pálcával mérni.

Ez számunkra nagyon jó, hisz így nem szükséges bizonyítékokat gyártanunk. Viszont egy kissé elgondolkodtat, hogy mennyire lehet véletlen(!) az, hogy három esetből immár két esetben is, mérni tudóval hozott minket össze a „sors”? Mintha valaki vigyázna ránk, így növelve önbizalmunkat. Bármennyire abnormálisnak is tűnik, hirtelen nem tudok jobb magyarázatot adni e jelenségre. Főleg azért nem, mert ismereteim szerint az embereknek mindössze 1-2%-a szokott pálcával rendszeresen mérni. Most pedig...

Egészségileg semmi probléma nincs, tehát vizitünk a megelőzés érdekében jött létre. De jó lenne, ha a többi ember is így gondolkodna! Isten „ajándékával” mennyivel teljesebb életet élhetnének!

Mivel a kisgyermeket a nagymama saját lakásában felügyeli, a háziasszonnyal közösen bemérjük a lakást. Meséli, hogy már többször is hozzálátott, de mivel nem volt biztos magában, mindig elmaradt a lakás átrendezése. Félt attól, hogy esetleg rosszul mér valamit és így még rosszabb helyre kerülhet a fekvőhely. Pedig mérése majdnem 100%-os. Mindössze a Curry hálót méri el egy kicsit. Végeredményben a fekvőhelyek így is majdnem jó helyen vannak. Mindössze az egyiken halad át a láb felőli részen egy Hartmann.

Viszont az aurán van mit tenni. Mivel a lakás káros sugárzás szempontjából aránylag rendben van, így valószínűleg munkahelye „szívhatta” el belső energiáját. Kérdésemre megjegyzi, hogy bizony elég sok rákos daganattal rendelkező munkatársa van. Ezek java része nő, és eddig egyikük sem tért vissza gyógyultan.

Megtörténik az aura rendbetétele, közben kedvesem a káros sugárzásokat semlegesíti a lakásban. A kötelezően kivárandó idő letelte után megtörténik az ellenőrző mérés mind részemről, mind a háziasszony részéről. Mindketten úgy találjuk, hogy a lakás mentes a káros sugárzásoktól. Érdekes, hogy mily egykedvűséggel konstatálja a semlegesítés sikerességének tényét. Mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga. Semmi extrém reakció!

Tájékoztatom legújabb észrevételünkről, melyet már előző „klienseink” is igazoltak:

- Mintegy „mellékhatásként” jelentkezik majd egy-két héten belül, hogy lényegesen kevesebb lesz a lakásban a bogár, a pók, a hangya, stb. Ugyanis arról van szó, hogy ezek a rovarok nagyon szeretik a vízeres helyeket, ez a kedvenc tartózkodási helyük. Mivel ebben a lakásban nem találnak ilyet, igyekeznek majd másutt keresni maguknak. - regélem. - Viszont ez nem azt jelenti, hogy a lakás teljesen rovarmentessé válik. - fejezem be.

Másnap reggel hívom. Az immár szokásos tapasztalatokat sorolja: roppant jól aludtak - a gyermek is -, és pihenten ébredtek. Köszönik szépen, hogy egészségesebb környezetet hoztunk létre számukra.

VIII.

Szinte észrevétlenül átléptünk a 2002-es esztendőbe, és kedvesemnek ismét sikerült „szót váltania”... Egy olyan lehetőséggel ismertették meg, hogy hogyan lehet ún. egyéni védelemmel ellátni az embereket a káros sugárzásokkal szemben. Ez a védelem egyben az aurát is védi. Így a védelemmel ellátott személy nehezebben betegszik meg, illetve ha megbetegszik is, sokkal hamarabb gyógyul, mint ahogyan a védelem nélkül gyógyulna. A védelemnek két fajtáját tudjuk kialakítani:

A legegyszerűbb esetben a védelem 1-1,5 hónapig működik. De van lehetőség egy 1-1,5 évig tartó védelem választására is. Ez utóbbi esetben az illetőnek 3x3 napig, minden nap, naponta egyszer, el kell mondania egy pontosan meghatározott imát. Azért 3x3 nap, mivel minden eltöltött három nap után, egy „pihenőnap” következik. Végeredményben így 11 napig tart a „kúra”. Számomra szimpatikus, de nem tudom, hogy azok kik igényt tartanak képességeinkre, hogyan fogadják ezt a plusz tevékenységet. Mindenesetre az nem lehet baj, hogy nekik is kell immár tenniük valamit saját egészségük megőrzésének érdekében!

*

Ismét „hívnak minket”! Olyan jó harmincas házaspár. Látszólag és mint később kiderül, tényszerűen sincs különösebb egészségügyi problémájuk, így a mi tevékenységünk csupán megelőző jellegű.

A festést, mázolászt most fejezték be a ház több helyiségében. Tehát nem a teljes ház volt renoválva. A jelzett szobák még jóformán üresen állnak. Nem rendezték be, várják, hogy bemérjék őket.

- Valószínűleg nem értesültek pontosan tevékenységünk mibenlétéről. - gondolom.

Itt a változatosság kedvéért, a férj tud mérni. Mint később a mérésnél kiderül, meglepően pontosan. Ismét a véletlen(!) Hogyan is áll a „statisztika”? Négyből három esetben tudtak mérni!

Miután megbeszéljük - csak mi beszélünk, Ők tartózkodva hallgatnak -, hogy mi nem csak bemérni tudjuk, hanem kérésre semlegesítjük is a káros sugárzásokat, összenéznek, majd kivonulni készülnek gondolom azért, hogy megbeszéljék a teendőket. De mi megelőzzük Őket mondván:

- Maradjanak csak, és beszéljék meg a megbeszélendőket, mi kint megvárjuk Önöket!

Majd kivonulunk és várakozunk. Elég hosszú idő eltelte után szólnak csak, hogy megbeszélésük eredményeként a lakás bemérésén kívül, kéri a semlegesítést is. Mivel elég hideg volt kint, így morgós kedvemben vagyok:

- Fel nem tudom fogni, hogy mit kellett ezen ilyen hosszan megbeszélni, hisz a férj tud mérni! - morgok magamban.

A lakás bemérésénél „segédkezik” a férj. Unszolásomra átveszi pálcáimat, és mér. Mint az ellenőrzésnél kiderül, teljesen pontosan. Így ráhagyjuk, hogy végigmérje a lakást. Látszik rajta, hogy örömmel teszi. Gondolom a feleség „győzte” meg, hogy a bemérést bízzák külső személyre, így nem győzőm hangosan ismételtetni, hogy milyen ügyesen és pontosan mér.

Majd a lakás után bemérjük az aurákat, és bizony van mit tenni! Rákérdezzük, hogy kérnek-e egyéni védelmet, és ha igen, akkor annak mely változatát. Elmagyarázzuk, hogy miben különbözik egymástól a két védelem. Nem kis meglepetésemre, nem okoz problémát az ima, így az 1-1,5 éves védelmet választják.

Rendbe tesszük aurájukat, és ellátjuk Őket védelemmel. Majd következik a lakás „rendbetétele”, és ezt követi a kötelezően kívárt idő után az ellenőrző mérés. Ezt elsőre rábízom újdonsült radiesztétánkra, majd miután a mérésben „kiélvezkedte” magát én is mérek, és akár csak Ő, én sem találok káros sugárzást kibocsátó helyet.

Másnap reggel, majd pár hét múltával hívom Őket. Minden rendben.

IX.

Véletlenül a tavaly őszi gyakorlóterepnek használt terület mellett visz el utunk. Az őszi kísérletképpen semlegesítettünk itt egy kisebb területet. Kíváncsiak voltunk, hogy hogyan is működik, azaz működik-e a szabadban is a semlegesítés. Az őszi működött de most, hogy éppen erre jártunk ismét rákíváncsiskodom. Méréseim szerint minden rendben, működik a védelem. Kedvesem is kedvet kap, és mér. Viszont nála nincs minden rendben: káros sugárzást mér! Ismét végigmérem a területet, ismét minden rendben.

- Milyen sugárzást mértél? - kérdem kedvesem.

- Nem határoztam meg, csak annyit mondtam, hogy káros sugárzást keresek. - válaszolja.

Mivel én is éppen ezt a kérdést tettem fel mérésem előtt, kezd érdekessé válni a dolog. Mivel én láthatóan képtelen vagyok a kedvesem által felfedezett sugárzást kimérni, megkérem:

- Ugyan próbáld már meg egyenként kimérni, mind a 12 általunk ismert káros sugárzást!

Kedvesem végigméri egyenként, de egyiket sem találja. Tehát egy általunk-általam ismeretlen sugárzásról van szó.

De ha így is van, hogyan lehet az, hogy kedvesem ki tudta mérni, én viszont nem? Aha! Volt már ehhez hasonló eset! Ezek szerint kedvesem az elmúlt percekben kaphatta a számomra még ismeretlen káros sugárzás érzékelésének képességét. Ezek szerint bővítik érzékelési képességeinket. Legalább is reménykedem, hogy ez rám is igaz lesz.

Most, hogy az auránk mérete elérte a végtelent, talán elindulhatott egy másik „továbbképzés”, melyben az eddig számunkra nem érzékelhető káros sugárzások kerülnek terítékre.

Ezt látszik bizonyítani a hazatérésünk utáni azonnali „kommunikáció” melyet kedvesem kezdeményezett, és kérése meghallgatásra talált. Az elkövetkezendő időkben sok új, az emberi szervezetre káros sugárzással kell megismerkednünk. Ezeket osztályokba, fokozatokba kell sorolnunk, valamint ezek egy részét az első 45-öt, meg kell neveznünk, azaz fel kell derítenünk paramétereiket. Ehhez annyi segítséget kapunk, hogy „sorbarendegetten” kapjuk őket, tehát gyakorlatilag a legveszélyesebbtől haladunk a kevésbé veszélyesek felé.

*

A „továbbképzés” során rengeteget ingáztunk, még többet mértünk pálcával, valamint kedvesem is megpróbált valamivel sűrűbben „kommunikálni”. De ez utóbbi nem minden esetben jött össze. Mintha rá szerettek volna kényszeríteni minket, hogy a tapasztalatszerzéshez csak az ingát és a pálcát használjuk. Így eléggé hosszadalmas és kissé körülményes volt, de végeredményben sikeresen teljesítettük a feladatot. Nem is beszélve arról, hogy így módunk és főleg lehetőségünk volt az „értelmes” gyakorlásra is.

Megtudtuk, hogy nyolc különböző osztályba-fokozatba kell besorolnunk a sugárzásokat. Az I.-IV. rendű sugárzások mindegyike káros az emberi szervezetre. Az V.-VII. rendű sugárzások általában pozitív és gyógyító jellegűek, míg a VIII. rendűek lehetnek károsak és jótékony hatásúak is. Természetesen ezeket az adatokat nem egyszerre, azaz nem egyetlen alkalommal tudtuk meg. Ez a tudás hosszú hónapok eredményeként jelentkezett.⁶

Tehát első lépésként az I. rendű sugárzásokat kellett azonosítanunk. Ebben természetesen már benne foglaltatott, az előzőleg általunk már ismert 12 káros sugárzás is. Így kíváncsian vártuk a fejleményeket.

Várakozásunknak megfelelően volt egy-két „meglepetés” a kapott listában. Így pl. számomra azonnal meglepetést okozott a második helyen álló, a Napból eredő kozmikus sugárzás. Nem gondoltam volna, hogy a vízer káros sugárzását bőven megelőzve, ilyen „tekintélyes” helyet foglal el. Ezek szerint az ózonpajzsunk elég kritikus helyzetben lehet. Továbbá egy-két ember számára meglepetést okozhat még a Hartmann elhelyezkedése, és eredete is. Ugyanis a tizedik helyen áll veszélyességi fokozatát tekintve, és KOZMIKUS eredetű! Tehát vége az ellentmondásoknak, mivel ez a tény számomra nagyon egyszerű módon bizonyítható is.

Ha elfogadjuk, hogy kedvesem és én képesek vagyunk az emberi szervezetre káros sugárzások bemérésére és semlegesítésére, akkor a Hartmann kozmikusságát a következőképpen tudom bizonyítani:

Semlegesítéskor csak a kozmikus eredetű sugárzások semlegesítését kérem. Ha ezek után valaki veszi a fáradságot és mér, az az így „megmaradt” káros sugárzások között nem fogja megtalálni a Hartmann.

Számomra ez egy teljes értékű bizonyíték. Tisztában vagyok azzal, hogy egy-két ember számára ez a tény annyira kellemetlen lesz, hogy egyszerűen tudomást sem vesznek róla, de hát ez már az Ő problémájuk. Továbbá úgy gondolom, hogy ha egy-két ember laposnak hiszi is, attól a Föld még közel gömbölyű.

A listánk hatodik helyén áll a vízer sugárzása, míg a Curry a 12. helyet foglalja el. Meglepő a Jupiter nevű, de nem a Jupiter bolygóról származó rácsszerű kozmikus sugárzás, mely az „előkelő” negyedik helyet foglalja el. Észak-keleti, valamint dél-nyugati irányban kb. nyolc

⁶ Az ismertetőben megtalálható a sugárzások összefoglaló táblázata.

méteres, még dél-keleti, valamint észak-nyugati irányban kb. kilenc méteres hálót alkot, melynek falvastagsága kb. 10 centiméter. Így a relatíve vékonyabb fal miatt elég intenzív, és talán azt is mondhatnám, hogy fókuszált a sugárzása.

De vannak egészen meglepő méretűek is, mint pl. a Vénusz nevű, de nem a Vénusz bolygóról származó, rácsszerű kozmikus sugárzás, mely a 16. helyen áll. Észak-déli irányban kb. 100 méteres, valamint kelet-nyugati irányban is kb. 100 méteres hálót alkot, de 1,3 méteres(!) falvastagsággal.

A listában természetesen megjelennek a bolygók, és azok holdjainak káros sugárzásai is, de csak a 32. helytől kezdődően. Pl. a Föld holdja, a 41. helyen áll. Gondoljunk csak bele, hogy ez az a Hold, mely létrehozta és szabályozza a földi vizek ár-apályát.

*

Az újabb és újabb sugárzások felismerésének és semlegesítésük módjának „megtanulása” folyamán, érdekes módon senki sem keresett minket. Feltűnt az is, hogy a „tananyag” hullámokban érkezik, és ilyenkor a „hullámcsúcson” nem keres minket senki. Pedig mindent megtettünk annak érdekében, hogy segíthessünk erre rászoruló embertársainkon. Az előbb említett „hullámok” szünetében azért néha-néha volt egy-két érdeklődő, de lassan-lassan ezek is elmaradtak. Nem tudtuk mire vélni ezt a „csöndet”, így kedvesem megpróbált „kommunikációt” kezdeményezni ez irányban. Kiderült, hogy nyilvánosan is vállalnunk kell tevékenységünket, főleg képességeink eredetét.

X.

A kapott feladatra koncentrálna, megpróbáltam röviden -2-3 A4-es oldalnyi gépelt szövegben-összefoglalni eddigi élményeinket, lehetőségeinket, és a kész „művet” beküldtem egy hetente, valamint egy naponta megjelenő megyei lapnak. Várakozásomnak megfelelően -ha nem is a stílus, hanem talán a tartalom miatt-, ezek az írások hamarosan meg is jelentek. Viszont az meglepett, hogy tartalmában egyáltalán nem végeztek egy betűnyi korrekciót sem. Sőt, a heti megjelenésű lap ezt követően egy riportot is készített velünk, mely pár hét elteltével meg is jelent a lapban. A riport végén véleménynyilvánításra kérték fel az olvasókat, valamint azokat, kiknél tevékenykedtünk. Ugyanezt az anyagot pár ismerős helyen elhelyeztem az Interneten, valamint saját weblapot (<http://www.tar.hu/osero>) létrehozva, ott is leírtam tevékenységünk általam fontosnak tartott részleteit.

Kíváncsian vártuk az olvasói reagálásokat. Legnagyobb meglepetésünkre, „csak” azok reagáltak a cikkekre, kiknél már jártunk. Örömeinkre, csak pozitív visszajelzések érkeztek.

- Más nem olvas újságot? - töprengtem.

- Talán az Internet sikerebb lesz! - véli kedvesem.

Nem lett! Egyetlen egy érdeklődő sem akadt.

- Ez teljességgel lehetetlen! - fakadtam ki. - Hogyan képzelhető el az, hogy egy ilyen témájú cikket ennyire közönyösen fogadjanak? Főleg úgy, hogy már a pozitív visszajelzések is megjelentek! Legalább lenne egy olyan ember, aki ha hülyeségnek is tartja az egészet, de reakciójából legalább tudnánk, hogy több ember is olvassa az újságot. - füstölögtem.

Ahogy múltak a napok, lassanként be kellett látnunk, hogy hiába gondoltuk azt, hogy a cikkek megjelenésével letudtuk feladatunkat. Ezért kedvesem ismét a „kommunikációhoz” fordult. Kiderült, hogy amit tettünk az jó, csak éppen az a baj, hogy egyik helyen sem fejtettük ki részletesen, hogy „kitől” is kaptuk ezt a képességet, és „ki” az, aki vezet minket ezen az úton.

Tehát nyilvánosan kell elköteleznünk magunkat képességeink származását illetően, valamint nyilvánosan kell ez irányú meggyőződésünket vállalnunk.

*

Immár az újságcikk, mint lehetőség ki volt merítve, ezért az általam összeállított írásos anyagot elküldtem a helyi TV stúdiójának. Meglepő módon, két-három nap elteltével telefonon megkerestek: olvasták az általunk beküldött anyagot, és szeretnének velünk egy riportot készíteni. Vállaljuk-e? Mivel ezt kellett tennünk, természetesen vállaltuk.

- Csak van egy kis probléma. - vetette fel a hölgy.

- Mi lenne az? - kérdeztem.

- Holnap este lenne a riport felvétele a stúdióban. Nem túl közeli ez az időpont Önöknek? - érdeklődik tovább.

- Végeredményben nem. - mondom, mivel eszembe jut feladatunk, és annak sürgőssége.

- De a felvétel úgy történne, hogy a felvétel ki is menne egyenes adásban. Ez sem okoz problémát? - „érdeklődik” tovább a hölgy.

- Nem lehetne esetleg úgy, hogy mielőtt kimegy az anyag, mi megnézzük? - próbálok alkudozni.

- Sajnos nem, mivel a holnap esti vendégünk lemondta a szereplést, és mi így Önöket szeretnénk betenni a megüresedett helyre. Ha most nem vállalják, akkor nagy valószínűséggel csak pár hónap múlva térhetünk vissza a témára. Tehát döntsenek! - szorít sarokba.

Mivel az volt a célunk, hogy minél előbb kiálljunk a nyilvánosság elé, úgy döntöttünk, hogy vállaljuk az egyenes adást. Azért az azonnal eszembe jutott, hogy mennyire lehet véletlen(!) ez a „lemondás”? Mondanom sem kell, hogy igen „mozgalmas” 24 órának néztünk elébe. Megpróbáltuk mondanivalónk megszerezését, majd kiosztottuk a „szerepeket”. Ez természetesen nehezebben ment, mint azt előljáróban gondoltuk.

*

Elérkezett a másnap (2002. május 17.), és mi a megbeszélte időpontban megjelentünk a helyi TV stúdiójában. Itt megpróbáltuk a riporter hölgy segítségével véglegesíteni a menetrendet, de ez már nem bizonyult egyszerű feladatnak, mivel valamilyen oknál fogva kisebb káosz uralkodott a fejekben. De sebjaj! Majd csak lesz valahogy!

Elkezdődött az adás, és ettől a pillanattól kezdve megszűnt számunkra a külvilág. Mintha egy kapcsolót billentettek volna át, azonnal elfelejtettem minden előre megbeszélte menetrendet, és sémát. Kedvesemre tekintve láttam, hogy Ő is hasonló gondokkal küszködik, tehát mindkettőnkön eluralkodott a kamera láz. Nem voltunk igazán hozzászokva a nyilvános szerepléshez.

Szerencsénkre a riporter hölgy elég rutinos volt ahhoz, hogy észrevegye „állapotunkat”, és egy-két jól irányzott kérdéssel sikeresen átsegített minket a holtponton. Úgy fél, maximum egy perc múltával sikerült annyira magamhoz térnem, hogy egy-két „értelmes” mondatot kipróbáljak magamból.

Mindenesetre röviden elmeséltem történetünk „előéletét”, és tevékenységünk mibenlétét. Lassan-lassan sikerült úrrá lennünk a másodpercek alatt eluralkodott kezdeti pánikon. Így már azt is ki tudtuk jelteni, hogy képességeinket Istentől kaptuk, és „működésünk” során az Ő létének hite vezet minket. Segítő szándékáról minden egyes tevékenységünk alkalmával sikerült meggyőződnünk, így léte számunkra többé nem lehet kétséges.

Az, hogy Istenről beszélhettünk, mindkettőnket megnyugtatott, és így immár sikerült néhány átgondolt mondatot is összehoznom. Ezáltal elmondhattam azt is, hogy a segítséget kérőknek nem kell feltétlenül hívőnek lenniük, mivel Isten minden rászorulóknak feltétel nélkül segítséget biztosít rajtunk keresztül. Tehát, mi csupán közvetítői vagyunk Isten „ajándékának”.

Ahogy jöttünk hazafelé a helyi TV stúdiójából, megszólalt a telefon, és „ismét hívtak” minket. Ebből azonnal tudtuk, hogy minden rendben, sikeresen teljesítettük a feladatot. Annál is inkább, mivel a műsorban nem hangozhatott el a telefonszámunk.

XI.

Az elkövetkezendő napok ismét új ismeretek megszerzésével teltek, és mellé kaptunk egy új segítőt is, ki az „alapfokú” gyógyításban áll majd mellénk, és a már meglévő, gyógyítást támogató segítő mellé. Ezen idáig még nem vállaltunk gyógyítást, mivel még nem láttuk elérkezettnek az időt. „Kommunikációink” is ezt támasztották alá, így a külvilág felé még nem használtuk ezen „alapfokú” képességeinket. Viszont magunkon alkalomadtán kipróbáltuk, és a kissé még vegyes eredmények, türelemre intettek.

*

Új képességgel gyarapodtunk: ki tudjuk mérni, az idegen kóbor, illetve megszálló lelkek jelenlétét, és kérésre el is tudjuk őket távolítani.

Az idegen kóbor, illetve megszálló lelkek olyan, a fizikai testükből már végleg eltávozó, de a mi világunkat valamilyen oknál fogva elhagyni nem tudó lelkek, kik itt „maradtak” köztünk. Esetleges elintézetlen „ügyük”, vagy pl. a szeretet hiánya miatt. Az is előfordulhat, hogy egyszerűen csak a bosszú tartja őket itt. Ezek egésze - mint ahogyan a felsorolásból is következik -, két nagy csoportba osztható: jóindulatú, illetve rosszindulatú.

A jóindulatúak között vannak olyanok, kiknek ún. elintézetlen ügyeik vannak: pl. nem volt idejük lerendezni családi dolgaikat, illetve olyanok, kik életük során nem kapták meg azt a szeretetet, melyet igényeltek volna. Esetleg itt maradt szeretteik nem tudták őket végleg „elengedni”.

A rosszindulatúak között is vannak olyanok, kiknek elintézetlen „ügyeik” vannak, de ezek számunkra már nem annyira kellemesek, mivel ezen „ügyek” mögött általában, a bosszú munkálkodik. Tehát ezek a lelkek mindenféleképpen bosszút akarnak állni vélt, vagy valós sérelmeikért.

Végeredményben majdnem teljesen mindegy, hogy melyik változatról is van szó, célszerű az azonnali eltávolításuk, mivel az Ő helyük már nem a mi világunkban van. Példaként megemlítem, hogy előfordulhat olyan eset, amikor valaki fizikailag vagy szellemileg a mélypontra kerül. Ekkor ki van téve annak a veszélynek, hogy testébe „becsusszan” egy-egy ilyen kóbor, illetve ekkor már megszálló lélek, és megkísérli átvenni a test fölött a hatalmat. Véleményem szerint nagyon sok ilyen „beteg” köt ki az ideg, vagy az elmeosztályokon, holott aránylag egyszerű módon segíteni lehetne rajtuk. Természetesen ezt az orvostudomány képviselői nem, hogy nem ismerik el, hanem meg sem hallják az ilyen jellegű javaslatot, illetve Ők szeretnék „kezelní” a javaslattevőt.

Sajnos az, hogy valakiből, vagy valaki mellől eltávolítjuk a nem kívánt „vendéget”, az nem azt jelenti, hogy a megszállás soha többé nem ismétlődhet meg. Ígérni csak azt tudjuk, hogy az a lélek melyet mi eltávolítunk, nagy valószínűséggel soha többé nem okoz problémát. Azért nem tudjuk biztosra megígérni, hogy: soha többé, mivel az eltávolított lélek esetleges újjászületése

után, bármi megtörténhet. Emellett vannak erre „hajlamos” emberek, kik szinte vonzzák a kóbor lelkeket. Valamint ne feledkezzünk el, a gondolat teremtményéről sem!

*

Kedvesem meséli, hogy már többször is előfordult éjszakánként, hogy álmomban beszéltem, illetve kiáltottam. Ez még önmagában nem egy rendkívüli dolog, de az egészben az az érdekes, hogy az általam ilyenkor kiadott hangok nem az én „igazi” hangomon szólnak meg. Kedvesem szerint, teljesen idegen hangokon adtam elő a „koncertet”.

- Nem lehet az, hogy ilyenkor a megszálló kóbor lélek szólalt meg benned? - kérdi.

- Mivel több fajta hangot is hallottál az is lehet, hogy egyszerre több megszálló kóbor lélek vert bennem tanyát. - humorizálok. - Végeredményben ez talán jobb is lehet, mintha csak egy lenne bennem, mivel így talán egymással foglalkoznak, és nem velem. - tromfолоk.

- Ha kimérjük, kiderül! - állapítja meg.

- Így igaz! - teszek a végére pontot.

Kedvesem mér, hümmög, majd kijelenti: - az már biztos, hogy találtam benned megszálló kóbor lelket, de azt már Te mérd ki, hogy összesen mennyit! - „nyugtat” meg.

Mérek és kiderül, hogy „mindössze” öt „vendég” található bennem. Közlöm kedvesemmel a darabszámot, majd kérem, hogy távolítsa el őket. Megteszi, majd mérünk. Minden rendben lévőnek látszik: sem bennem, sem a környezetemben nem található több megszálló kóbor lélek.

„Kissé” elgondolkodom a történeten: lehet, hogy véletlenül tényleg rátapintottam a lényegre, és a bennem található „vendégek” tényleg egymással lettek volna elfoglalva? Akár hogyan is van, az már sosem derül ki, hogy miért nem vettem észre jelenlétüket. Esetleg az ember ilyen helyzetben, ezt nem tudja kontrollálni?

Kedvesem néhány éjszaka elteltével nyilatkozik:

- Megszűnt a többszólamúság! Úgy tűnik, hogy az idegen kóbor lelkek okozták!

*

Az, hogy „ismét hívnak minket”, immár nem is lehet kérdéses, ezért mostanában nem is említettem ezt a körülményt. Most viszont szükséges megemlítenem egy-két esetet, a későbbi történések pontos megértése miatt.

Cél a közeli város, lakóhelyemtől tízegynéhány kilométerre. Kivételesen egyedül utazom, kedvesemnek más elfoglaltsága van. Idősebb, olyan hetvenes házaspárral akad dolgom. A férj - legyen Gyuri bácsi a neve -, már az első pillanatban szimpatikus. Telis-teli mozgásszervi problémákkal. Nagyon nehezen mozog, az utóbbi időkben ki sem mozdul a lakásból. Felesége kissé könnyebben bírja magát, de neki meszes nyaki gerince van. Hát ez az amin segíteni nem tudok, „mindössze” a folyamatot tudom esetleg lelassítani. Illetve dehogy tudom! Segítőim tudják!

A lakás bemérése mindenben igazolni látszik egészségügyi problémáikat. A házaspár külön fekvőhelyen egymástól távol alszik, így a fekvőhelyek paraméterei nem azonosak. Gyuri bácsi fekvőhelyének közepén két vízér keresztezési pontja, valamint keresztben a lábszár vonalában, Hartmann. Totális veszélyeztetettség! A feleség fekvőhelyének fejrészénél vízér (meszes nyaki gerinc), és egy hosszirányú Hartmann. Végeredményben ez sem jobb! Az aurájuk mérete híven tükrözi állapotukat.

Semlegesítem a lakásban található káros sugárzásokat, és pozitív sugárzást kibocsátó felületeket helyezek el a fekvőhelyek alatt. Majd következik az aurák „rendbetétele”. Az egyéni védelem kialakításánál már meg sem lepődöm, hogy melyiket választják. Természetes, hogy az imával megerősítettet! Miután végzek feladataimmal, elgondolkodom a rengeteg mozgásszervi betegségükről, és az jut eszembe, hogy mi lenne ha megpróbálkoznék a gyógyítással.

„Konzultálok” Gyuri bácsival. Elmondom neki, hogy ugyan nem ez a fő feladatom, de nagyfokú veszélyeztetettségük miatt megpróbálkoznék a gyógyítással. Ígérem, hogy rosszat nem teszek. Mivel beleegyeznek, végrehajtom az ilyenkor szokásos teendőket, majd jó egészséget kívánva elköszönünk egymástól.

Hazafelé utazom a buszon, amikor jelez a telefon: „ismét hívnak minket”. Megbeszélünk egy közeli időpontot, és én utána elgondolkodom azon, hogy vajon ez a hívás „jelzés” volt-e gyógyítási tevékenységemre, vagy csupán a véletlen műve. Egyre jobban nem hiszek a véletlenekben! Tessék csak visszagondolni a sok „véletlenre” ami velünk történt! És egyáltalán hogyan van az, hogy ezen idáig még soha sem futott be olyankor hívás, amikor „dolgozunk”. Természetesen a hangot ilyenkor kikapcsolom, de ha hívtak volna, ezt a telefon kijelesné. Nehezen hihető, hogy majd egy év alatt, egyszer sem volt ilyenkor hívásunk csak rögtön utána, mintha valaki pontosan tudná, hogy mikor is lehet(!)

XII.

Lakóhelyünkön középkorú házaspár. Pár mondat váltása után kiderül, hogy vallásos beállítottságúak. A hölgy - nevezzük Ilonka néni -, több egészségügyi problémával is küszködik. Rákos daganat miatt volt már műtve is, de a Hit életben tartotta.

A lakás bemérése után megállapítjuk, hogy Ilonka néni panaszai indokoltak, sőt... Az aura bemérése is igazolja panaszait.

Meglepetésként ér bennünket, hogy Ilonka néni kiválasztott. Kiválasztott, de még nem megszólított. Miután elmondjuk neki, felszabadultan mesélni kezdi, hogy végeredményben mindig is sejtett valami ilyesmit. Még egészen kisgyermek korában megjelent neki Jézus, Jézus mögött egy hosszú létra, melyen az angyalok jöttek-mentek. Jézus azt az egy szót mondta neki, hogy: „Ima”. Mivel Ilonka néni ekkor még nem ismerte az ima szó jelentését, addig kérdezősködött, amíg valaki el nem magyarázta neki. Miután így megtudta, azonnal imádkozni szeretett volna, de mivel még nem ismert egyetlen imát sem, most olyan valakit keresett, aki imára tudná Őt tanítani. Első hallásra megjegyezte a Mi Atyánk-ot...

Életét olyan emberrel kötötte össze, ki hasonló beállítottságokkal rendelkezik, így boldog életük volt, van. Közös álmuk, hogy egyszer eljussanak a Szent Földre a közelmúltban teljesült, így most annak emlékeiből „táplálkoznak”.

Elmondtuk nekik, hogy valójában mi csak közvetítők vagyunk, majd hozzáláttunk feladataink ellátásához: semlegesítettük a lakásban a káros sugárzásokat, majd pozitív energiát sugárzó területeket helyeztünk el a fekvőhelyek alatt. Rendbe tettük aurájukat, végül elláttuk Őket egyéni védelemmel. Természetesen vállalták a 3x3 napos „kúrát”. Találtunk a lakásban egy idegen kóbor, de jóindulatú lelket, és kérésükre eltávolítottuk.

Pár nap múltával (a mi telefonhívásunk után) felhívtak minket, és mivel nagyon jól érzik magukat megkérték, hogy lányuk családjánál is végezzük el a náluk már sikeresnek bizonyult beavatkozásunkat.

Rajtunk közben folyik a „továbbképzés”, már közel háromszáz különféle káros sugárzást vagyunk képesek érzékelni-mérni, és semlegesíteni.

Egyik nap arra figyelek fel, hogy fáj a torkom. Nem is annyira fáj, mintsem fájdalmasan kapar. Furcsának, mondhatnám rendkívülinek tűnik a dolog, mivel már hozzászoktunk, hogy megszólítottágunk óta minden betegség elkerült minket. Próbálom magam „kúrálni”, de átmeneti javulás után visszatér a torokfájás. Megkérem kedvesem, hogy ugyan hozza már rendbe a torkom, mivel én láthatóan nem bírok vele. Kedvesem egy általános „generálózást” végez el rajtam, melynek hatásaként azonnal rendbe jövök. Eltelik egy-két óra, és mivel a torokfájás nem jelentkezik, elkönyvelem, hogy „meggyógyultam”. De valahol azért bennem van a kérdés: miért? Miért nem tudtam magamon segíteni? Egyáltalán hogyan lettem „beteg”?

Másnap reggel kezdődik minden előről, azaz torokfájással ébredek. Ennek fele sem tréfa! Itt vagyunk a nyár elején, harminc fok meleg van és én a torkommal küszködöm. Valami sejtés hatására megmérem aurám nagyságát, és meglepve tapasztalom, hogy „mindössze” pár kilométeres. Azonnal rendbe teszem, és ezzel egy időben a torokfájás is megszűnik. Nagyszerű! Azonosítom a két jelenséget: azért fáj a torkom, mivel jelentősen lecsökkent az aurám mérete. Pont! Nagyon büszke vagyok magamra, de az már nem jut eszembe, hogy vajon miért is csökkent le az aurám mérete...

Eközben kedvesemnél is jelentkezik a tünet. Pár napig elvagyunk úgy, hogy naponta kétszer rendbe tesszük az auránkat, és közben megpróbáljuk kitalálni a kiváltó okot. Az „érdeklődéshez” az ingát használom, és aránylag rövid időn belül kiderül, hogy mindkettőnket valamely idegen civilizáció képviselői „találtak” meg. Feltételezem, hogy az átlagtól „kissé” eltérő magasabb rezgésszámunk vezethette Őket a nyomunkba. A jelek szerint megpróbálták minket „birtokba” venni, de ez valamilyen oknál fogva eddig nem sikerült nekik.

Mivel mihamarabb rendbe szeretnénk volna tenni kapcsolatainkat, így kedvesem „kommunikálást” kezdeményezett, melynek eredményeként megtudtuk, hogy pár napon belül megkapjuk azokat a segítőket, kik az idegen civilizációk ellen biztosítanak védelmet. Most átmeneti megoldásként elmondták, hogy mit kell tennünk nyugalunk megőrzésének érdekében. Apróbb gondot okozott, hogy felszentelt hely szükségeltetett ahhoz a szertartáshoz, melynek hatásaként megválhattunk kéréstelen „kísérőinktől”. Így nem otthonunkban végeztük el a javasolt szertartást. Hatása mondhatni azonnali volt, így visszatekintve aránylag rövid időn belül megszabadultunk az „energiavámpiroktól”.

Az ígéret szerint, pár napon belül megkaptuk segítőinket, így ezek után már bizonyos védelemmel is rendelkezünk az idegen civilizációk zaklatásával szemben.

*

Az utólagos „kommunikációk” során kiderült, hogy az „idegen civilizációk” képviselői azok, kiket a „köznyelv” UFO-nak, ufonautáknak nevez. Számunkra két fontos csoport létezik: jóindulatú vagy rosszindulatú. De egyik csoport „tevékenysége” sem szerencsés az emberiség számára. Kapcsolataikat két módon építik ki: van ahol az illető tudtával, és van ahol az illető tudta nélkül. De bármelyik verziót is használják, ebben a „szereposztásban” mindenféleképpen az emberre van kiosztva az alárendelt szerep.

Ha olyan személynél végzünk káros sugárzások elleni semlegesítést, aki a rosszindulatú civilizációval tart tudatos, vagy tudattalan kapcsolatot, akkor az a személy többé nem fogja magát „otthon érezni” a saját lakásában. Ugyanis ezeknek az embereknek - mint a macskáknak -, létszükségletük a negatív (pl. vízér) sugárzás. Csak ilyen helyen érzik jól magukat, és itt tudnak kellően feltöltődni. Ellenkező esetben szinte beteggé válnak, és azt sem tudják, hogy mi a bajuk. Viszont testük ugyan úgy megbetegszik az ilyen környezetben, mint ahogyan ezt

egy más, „kísérővel” nem rendelkező személyé tenné. Ezért számunkra nagyon lényeges a kapcsolat irányultságának a felderítése.

XIII.

Elérkezett 2002 nyarának középső hónapja és mi eldöntöttük, hogy a szokásos két hetünket ismét a Mátrában töltsük. Mivel már évek óta, a falusi túrizmus keretében, ugyanahhoz a családhoz járunk, úgy mentünk hozzájuk mintha haza mennénk.

A háziak láthatóan, és számunkra érezhetően, most is örömmel fogadtak minket, és azonnal megkezdődött egymás „kikérdezése”. Mi lelkesen számoltunk be kapott képességeinkről, melyet Ők jól látható örömmel, de jól látható kétkedéssel fogadtak. Természetesen, az első adandó alkalommal itt is bemértük, majd semlegesítettük az egészségre káros sugárzásokat. Méréseink során meglepve tapasztaltuk (hegyvidék!), hogy a konyha szinte víztenger felett áll. A háziasszony panaszkodott is, hogy nem érzi jól magát a konyhában. A szavaival élve: „harctéri idegesség hatalmasodik el rajtam, amikor reggel belépek a konyhába, és ez egészen addig tart, amíg esténként végleg ki nem jövök onnan.” Nos, ez a „harctéri idegesség” a semlegesítés hatására azonnal megszűnt, így mindannyiunk örömére béke és nyugalom költözött a konyhába.

Alkalomadtán végigmértük a háziak auráját, és esetleges kapcsolatok után is kutattunk. Így találtunk is a nagyobbik lányunkánál egy idegen civilizációval való kapcsolatot, mely méréseink szerint jóindulatúnak és tudatosnak mutatkozott. Közöltük a szülőkkel, és a nagyszülőkkel a kapcsolat tényét, kik hitetlenkedve fogadták, és talán nem túlzok ha azt állítom, hogy egy szavunkat sem hitték. Azonban nem kellett bizonygatni állításunkat, mivel a „kislány” (19) szinte azonnal megszólalt mondván: „Ez, így igaz!”. Majd azonnal elmesélte, hogy hogyan is vették fel vele a kapcsolatot. Különösebb együttműködés a kapcsolatfelvételen kívül még nem történt. Érdekes, hogy a kislány ezt eddig nem említette sem a szülőknek, sem a nagyszülőknek. Eddig feltehetően hallucinációnak vélte. Most viszont, hogy ezt a kapcsolatot egy idegennek sikerült kimérnie, nyíltan, és teljes részletességgel beszámolt róla. Sőt, ahogyan láttam, örömmel töltötte el a kapcsolat ténye. Így nem láttuk alkalmasnak az időpontot arra, hogy megemlítsük a kapcsolat felszámolásának szükségességét.

*

Egy számomra teljesen nyugalmasan telt éjszaka után, kedvesem azt meséli, hogy éjszaka „látogatónk” volt. Itt átadom a szót számára, hisz az általa megtapasztalt élményről van szó:

„Valamikor az elmúlt éjszaka közepén arra ébredtem, hogy a falubéli kutyák hangosan nyüszítenek. Eddig is volt már éjszakánként gondom ezekkel a kutyákkal, mivel állandóan és „kórusban” ugatnak egész éjjel. Az egyik elkezdi, a másik válaszol rá, és egyszer csak azt veszem észre, hogy immár a falu összes kutyája „énekel”. Így több napra is szükségem van, mire megszokom. Most viszont ahogyan felébredtem egyik sem ugatott, hanem mind nyüszített, mint amikor félnek valamitől. De hát mitől félhet egyszerre egy falunyi kutya? Egy-két perc elteltével nagyon erős mágneses erőteret éreztem, ami percről percre erősödött, és ezzel összhangban a kutyák is egyre halkabban nyüszítettek, valamint kedvesem is nyugtalanul mozgolódni kezdett. Pont olyan érzésem volt, mint legutóbb az MR (mágneses rezonancia) vizsgálaton. Az erőter egyre nagyobb energiával borult ránk, és én azonnal hozzá fogtam imádkozni. Kértem az „Öreget” hogy védjen meg minket ettől az energiától. Mire befejeztem imámat az erőter is megszűnt, és a kutyák is elhallgattak. Eddig még soha nem tapasztalt csend vett körül minket, és egy nagy sóhajtás kíséretében kedvesem is megnyugodott. Úgy 4-5 perc elteltével kezdtek el „beszélgetni” a kutyák, tehát ekkorra már ismét minden rendben volt.

Úgy gondolom, hogy valamely idegen civilizáció próbálhatta meg velünk a kapcsolatfelvételt.”

*

Az elkövetkezendő első napokban sorra keressük fel kedvenc helyeinket és megállapítjuk, hogy sajnos évről-évre láthatóan romlanak környezetünk adottságai. Keserűen mosolyogva állapítjuk meg: „még a hegy is tönkremegy!” S valóban, bármerre is mentünk mindenütt jelen volt az erózió, a pusztulás. És mindössze egy év a távlat, hisz már több éve, hogy minden évben ide járunk. Kezdett kialakulni bennünk az a meggyőződés, hogy manapság Magyarországon semminek sincs „gazdája”. Tulajdonosa mindennek van, de „gazdája”, az nincs!

Ahol még egy évvel ezelőtt az árnyas erdőben sétáltunk, ugyanott most a tűző napon kutya-golunk a kopár hegy oldalában, és másodpercenként próbáljuk meg magunkról elüldözni a hihetetlenül csípős legyeket. Honnan kerültek ezek ide? Itt tenyésztik őket valaki?

Évről-évre folyamatosan tűnnek el a fák, de új telepítéssel még sehol sem sikerült találkoz-nunk, pedig figyeljük. Hová vezet ez?

Vízkészleteink is kiapadóban. Az elmúlt évben még bővizű patak helyét csak a hajdani víz által elkoptatott, de most csontszáraz kövek jelzik. A tetőn Szt. Anna kápolna. Balján kis tisztavízű tavacska, benne gyönyörű vízinövények, és az ebben lakozó népség. Álmodni sem lehetne szebb helyet. Ez volt két éve. Ma a tó helyén törpenád vegetál, kiszáradt és virágzó sziksóval borított fenekén „Arany János” szöcskenyájai versenyeznek az életért. Még békát sem látni, hisz teljesen megszűnt az élettere. Szerencsére a kápolnának még láthatóan van „gazdája”.

*

Tétova barangolás, a végső cél az általunk már jól ismert búcsújáró vagy pihenőhely. Nem sokkal a cél előtt valami arra készlet, hogy elhagyjuk a turistautat. Valami húz a volt patak, most ér túloldalára oda, hol nincs út. A sűrűben megtett pár méter után felfedezünk egy négyszögletes kis tisztást. Pár lépés az egész, mégis egy „más” világot képvisel. A tisztás egyik oldalán egy férfikorának közepén járó tölgy, törzsén öntöttvas keresztből és műanyag Krisztusból készült feszület. Szemben vele kényelmes pad. Ideális pihenőhely. Ha már így alakult letelepszünk, elővesszük elemózsiánkat és uzsonnázunk. Kellemes környezet, nyugalom - béke. Élvezzük a csöndet, s szemlélődünk.

Okát nem tudnám adni, hogy miért, de pálcával mérni kezdek. Szinte azonnal kiderül, hogy a feszület és annak közvetlen környezete felszentelt hely. Kissé meglep a dolog, mivel az innen párszor tíz méterre lévő közismert és kiépített búcsújáró hely nem az. Majd „logikátlan” mérésem továbbfolytatván, káros sugárzásokat keresek. De ilyen a legtüzetesebb mérésem sem talál, sőt semmilyen káros sugárzást sem találok! „Kissé” meglepődöm, mivel eddigi ismereteim szerint ez nem lehetséges. Ugyanis - ha hihetünk a „kommunikációnknak” -, csak kedvesem és én rendelkezünk olyan képességgel, melynek eredményeként immár több mint 400 különböző káros sugárzást tudunk azonosítani, és semlegesíteni. Mivel semmiféle káros sugárzást sem tudunk kimérni, csak két dolog lehetséges. Az első az, hogy aki ezt a semlegesítést elvégezte már nem él, de életében hasonló vagy nagyobb semlegesítési képességgel rendelkezett, mint mi. A második, hogy hallucinációk sorozatát éljük-éltük át kedvesemmel. Mint nemsokára ki fog derülni sem ez, sem az, illetve...

*

Nagyokat hallgatva megpróbálunk gondolkodni, de azt hiszem most a feladat sokkal nagyobbak tűnik annál, mintsem, hogy saját kútfőből meg tudnánk oldani. Ezért a „kommunikáció” következik, melyben az inga kapja a főszerepet. Röpké 1-1,5 óra múltával a következő „tudás” birtokában vagyunk:

A pihenőhelyet eredendően én alakítottam ki, még 1902-ben az előző életem derekán. Ez azért sikerülhetett ilyen „jól”, mivel előző életemben is kiválasztott és megszólított voltam. Akkor is rendelkezésekre álltak azok a segítők, kik ezt a semlegesítési tevékenységet lehetővé tették. A mostani pihenőhelyen kívül még több ilyen, vagy ehhez hasonló pihenőhelyet is kialakítottam. Tehát elképzelhető, hogy az elkövetkezendő időben még jó pár ilyen pihenőhelyet fel fogok „fedezni”. Úgy tűnik, hogy önmagam nyomában járok. Nem mondom, elég furcsa paradoxon!

Egyúttal kedvesem feladatát is kap: a pihenőhelyünktől kb. negyvenméternyire lévő búcsújáró helyet kell „rendbe” tennie. Átballagunk és megvárjuk, amíg gyérül valamelyest a nép, majd kedvesem elvégzi a teendőket. Miután az ellenőrző mérés mindent rendben talált, visszamegyünk immár kedvenc helyünkre, és megpróbáljuk frissen szerzett élményeinket megbeszélni. Később összepakolunk és megfogadjuk, hogy amíg nyaralásunk ideje le nem telik többször is idelátogatunk.

Természetesen nem egyszerű dolog egy ilyen témát lezárni, így a „hazafelé” vezető úton is, majd megérkezésünk után is, többször elővesszük. Mivel a kedvenc pihenőhelyünk teljes felülete napsütött volt, úgy gondoltuk, hogy az ott kapott 3-4 órányi napsütés igen kellemetlen leégetést eredményez majd mindkettőnkön. Nem így történt! Nyoma sem volt rajtunk annak, hogy ennyi időt a tűző napon töltöttünk. Sikerült saját bőrünkön megtapasztalnunk, hogy még most is igen jól működik - immár 1902 óta - a káros sugárzások elleni védelem. Végeredményben igen jó munkát szoktam végezni!

*

Hívást jelez a mobilom! Gyuri bácsi hív. Ha még emlékeznek rá kb. két hónappal ezelőtt jártam náluk, és életemben először megpróbálkoztam a gyógyítással. Azért hívott, mert úgy érzi, hogy teljesen meggyógyult. Kivárt két hónapot, hogy biztos legyen a dologban. Kerékpározik! Nem győz hálálkodni. Hihetetlen jó érzés! Jó húsz percig tart a hívása, és bennem egyre dagad az öröm. Örömben elfelejtem vele ismételten közölni, hogy végeredményben én csak közvetítő vagyok, az igazi érdem nem az enyém...

Mivel egyszer minden jónak vége szakad, így szabadságunk is lejárt, és mint ahogyan eddig minden évben, az utolsó napon elered az eső. Mintha az időjárás megsíratná távozásunkat. Még nem tudni jövőre visszatérünk-e.

Hazaérkezésünk után másnap felhívjuk volt házigazdáinkat; hogyan vannak? Sajnos baleset történt! Házigazdáink lánya és a nagyobbik lányunoka, autóbalesetet szenvedett. Többször is átpördült a kocsí, és a valamikori tetején állapotodott meg. Házigazdáink lánya egy-két karcolással, míg a lányunoka karcolás nélkül úszta meg a kalandot. A kocsí totálkáros lett...

- Csak van benne valami, hogy kiválasztott! - változik meg a nagymama véleménye egy csapásra.

Lehet az is, hogy ezek után másképpen élik életüket? Lehet, hogy ezek után egészen más lesz számukra a fontos, mint eddig?

Időközben tovább tart a mi „továbbképzésünk” is. Számon sem tudjuk már tartani, hogy darabszámban hol is tartunk a káros sugárzások terén. Azt biztosan tudjuk, hogy akkor lesz befejezve, ha „darabszámban” elértük a végtelent.

XIV.

Ismét „hívnak minket”! Ha még emlékeznek rá: Ilonka néni hív, kinek gyermekkorában megjelent Jézus.

Egészségügyi problémái akadtak: éjszakánként szinte lebénul a teste. Reggelente minden porcikája fáj, és órákba telik, mire úgy-ahogy magához tér. Egyszerűen nem tud imádkozni. Többször is hozzáfog, de az első pár szó után „elfelejti” a többit. Ő, aki gyermekkorától minden nap imádkozott eddig!

A tünetek nagyon „beszédese” számunkra, de majd a személyes mérés pontosan kideríti az okot. Elmegyünk, és első lépésként bemérjük a lakást. Minden rendben.

Jön az aura mérése. Itt már gond van, mivel nem mérhető Ilonka néni aurájának nagysága. Pálcáink szétszaporodnak, és úgy is maradnak. Ez a jelenség a tünetekkel együtt, egyértelműen idegen civilizáció beavatkozására utal.

Az ingával való mérés megerősíti sejtésünket. Idegen civilizáció beavatkozásával állunk szemben, méghozzá rossz indulatú a beavatkozás.

Ilonka néni kérésére hozzáfogok az eltávolításhoz, majd védelmet helyezek el. Következik a mérés, mely azt mutatja, hogy eredményes volt a beavatkozásom. De ezt már mérés közben Ilonka néni is jelezte mondván, hogy múltóban a fájdalom és a zsibbadás. Mire eljövünk, már teljesen jól érzi magát.

A másnap reggeli telefon teljes „gyógyulásról” számol be, így sikeresen túl vagyunk az első „civilizációs” ügyünkön is.

*

Elérkezett 2002. szeptemberének közepe, és egyszerre több dolog is történt. Így a káros sugárzásokkal kapcsolatos „továbbképzésünk” befejeződött, tehát a káros sugárzások érzékelésének és semlegesítésének számában, elértük a végtelent. Azt hiszem, ezt úgy lehet magyarázni, hogy a számunkra most felismerhető káros sugárzások „mindegyikére” megtanítottak. Gondolom, ha lesz majd újabb, akkor azt is megismertetik velünk. Az is elképzelhető, hogy mindenütt, helyileg más és más káros sugárzások léteznek, így lehet az is, hogy van olyan is, amivel még eddig nem is találkoztunk.

A következő „történés”, az auránk továbbfejlesztése. Először egy 7x3 napos, majd közvetlenül utána egy 7x7 napos „kúra” következik. Ha jól „kommunikáltuk” le akkor ez azt jelenti, hogy ezekkel a „kúrákkal” tesznek minket alkalmassá a gyógyításra. Mivel az aura hét réteggel rendelkezik, ezért kötődik minden a hetes számhoz. Végeredményben ez a két „kúra”, felfogható egyfajta beavatásként is.

Kissé kellemetlenül érintett minket, hogy a „kúrák” alatt ismét nem „dolgozhattunk”, de hát ezt már lassan-lassan meg is szoktuk. Nem akkor dolgozunk amikor szeretnénk, hanem akkor, ha a körülmények ezt lehetővé teszik. Természetesen elfogadjuk, hogy vannak olyan állapotok, melyben kizárt dolog az ilyen irányú tevékenység. Ezért kénytelenek voltunk most is elfogadni a hosszúnak ígérkező kényszerpihenőt, mely ha jól számoltunk 2002. december elsején jár le. Természetesen tudjuk, hogy közben azért lesz egy-egy olyan nap, amikor „használhatók” leszünk, de mivel ezen „jeles” napok idejét előre sohasem ismertük, így nem is vállaltuk munkát.

*

Hosszú szünet után ismét „hívnak minket”! Nevezzük a helységet „T”-nek! Lakóhelyünkől jó 200-240 km-re kéne utaznunk. Nagy gondban vagyunk az auránk „alakítása” miatt: megtegyük-e? Megkérem a telefonáló hölgyet, hogy adja meg a számát, és én pár percen belül visszahívom.

Megkérem kedvesem, hogy ugyan „kommunikálja” már meg, hogy elmehetünk-e, és ha igen, akkor mikor? Rövidesen megkapjuk a választ, mely egy október végi időpont.

Visszahívom T-ben a hölgyet, és felajánlom számára az időpontot. Kér egy nap haladékat, mivel férjével is egyeztetnie szükséges. Még gyorsan megkérdezem, hogy honnan szerezte a telefonszámunkat. Kiderül, hogy a weblapunkról (<http://www.tar.hu/osero>). Kissé meglep a dolog, mivel lassan már egy éve is meg van annak, hogy webhellyel rendelkezünk, és eddig még nem volt olyan személy, ki ennek alapján megkeresett volna. Véletlen?!

Másnap hív a hölgy T-ből, és közli, hogy az időpont megfelelő. Megbeszéljük a részleteket, és az október végi „találkozónkig” elköszönünk egymástól.

*

Meglepetésemre pár nap múlva T-ből hív a hölgy. Közli velem, hogy Ők találtak még rajtunk kívül az Interneten egy olyan céget, kik vállalják a káros sugárzások semlegesítését, és mivel éppen ráértek már be is szerelték készüléküket a lakásba.

Közlöm, hogy örülök neki és jó egészséget kívánva, már tenném is le a telefont, amikor is a hölgy kéri, hogy ne haragudjak de ezt meg kellett lépniük. Valamint kéri, hogy mindentől függetlenül várnak minket a megbeszélt időpontban. Csak azért szólt, hogy tudjak a beszerelt készülékről.

Kis gondolkodás után azt javaslom, hogy várjunk legalább 2-3 hetet. Tapasztalják meg, hogy van-e változás, és ha van, akkor az milyen jellegű. A hölgy vonakodva bár de beleegyezik, így az utazás egyelőre elhalasztva.

A hölgy vonakodása abból eredhet, hogy még emlékezett a weblapunkon írtakra, mely szerint mi „számtalan” káros sugárzás semlegesítését ígértük, az előttünk „befutó” cég viszont csak 12-t. Gondolom, ezért szerette volna a „kiegészítést” mihamarabb kieszközölni.

*

Mivel semmi említésre méltó sem történt velünk, így kénytelenek vagyunk egy kis ugrást végezni az időben.

November közepe van, és egyik reggel hív T-ből a hölgy. Kérésemre elmeséli, hogy végeredményben minden rendben van, azaz érzik, hogy működik a berendezés, de megérzése szerint valami azért hiányzik. Lényegesen jobbakat pihentek mint előtte, de mint mondja: lehetne jobb is! Feltehetően élénken él még benne, a káros sugárzások semlegesítésének számbeli különbsége. Így igyekszik meggyőzni abban, hogy feltétlenül el kell mennünk hozzájuk.

Elgondolkodom, hogy hogyan is „férne meg” a mi semlegesítésünk a cég által elhelyezett készülékkel, majd úgy döntök, hogy egy egyszerű kísérletet megér a dolog, bár az eredményt már most „borítékolni” lehetne.

Közlöm a hölgygel, hogy innen a lakóhelyemről végzem el a káros sugárzások semlegesítését, tehát egyelőre nem utazunk oda. Meglepően hosszú ideig csönd van a telefonban, majd kissé bátortalanul megszólal a hölgy:

- És nekem, nekünk, mit kell ehhez tennünk?

- Egyáltalán semmit! - válaszolom.

Elkérem a pontos címet, és kikérdezem, hogy hányan is laknak a lakásban. Majd közlöm vele, hogy:

- Ma, azaz november 15.-én pénteken este elvégzem a semlegesítést, és hétfőn a délelőtti órákban fel fogom hívni, hogy hogyan is érzik magukat.

- Rendben. - reagál bizonytalanul.

*

Kedvesem „kommunikációjának” köszönhetően megtudjuk, hogy 40 napos próbatétel elé nézünk, mely Karácsony másnapján fejeződik be. Ez alatt az idő alatt segítők nem minden esetben állnak majd mellettünk, így az is lehetséges, hogy egyáltalán nem is „válaszolnak” majd kérdéseinkre. Tehát úgy is mondhatnánk, hogy 40 napra magunkra hagynak. Ezen kívül számíthatunk ún. félrevezető tevékenységekre is, azaz kísérlet(ek) történhet(nek) félrevezetésünkre.

*

Hétfő van, így ígéretem szerint hívom a T-ben lakó hölgyet.

- Nem tudom megmondani, hogy miért, de borzalmasan alszom péntek óta! - közli. - Kislányom sem tud az óta rendesen aludni, sem éjjel, sem nappal. - folytatja.

- Ez attól van, hogy a cég által elhelyezett sugárzást semlegesítő készülék működik. - próbálom megmagyarázni neki.

- De hát eddig is működött! - véli helyesnek riposztját.

- Ez így igaz, de arról van szó, hogy a készülék nagyjából úgy működik, hogy a káros sugárzásokkal azonos frekvenciájú, de ellentétes fázisú sugárzást bocsát ki. Így a két sugárzás kioltja egymást és látszólagos „nyugalom” van a lakásban. Mivel én péntek este semlegesítettem a káros sugárzásokat, a készülék által kibocsátott sugárzásoknak nincs mit kioltaniuk. Ezért most ezek a sugárzások „smirglizik” az agyukat. Tehát Önök most a készülék által kibocsátott sugárzástól szenvednek. - fejezem be „szakmai” véleményem.

- Akkor most mi legyen? - kérdi tanácstalanul.

- Több dolgot is tehetünk. - reagálok. - Például azonnal visszaállíthatom az eredeti állapotot, vagy ha ez lehetséges Önök kikapcsolhatják, illetve leszerelhetik a készüléket. - kínálom a lehetőségeket.

- Talán az lesz a legjobb, ha várunk még legalább egy napot. - választja a fel nem kínált harmadik lehetőséget. - A férjem szerda óta kiküldetésben van, és ma este jön haza. Szeretném, ha Ő is megtapasztalná a „jelenséget”. Tudja Ő nem fogadja el az ilyen, vagy ehhez hasonló dolgokat, de most itt lesz az alkalom, hogy megtapasztalja.

- Rendben. - egyezem bele. - Holnap hívom!

*

Kedd. Hívom a T-ben lakó hölgyet.

- Legyen szíves azonnal megszüntetni, amit létrehozott a lakásunkban! - Kezdi, és fejezi is be a beszélgetést.

- Rendben van, azonnal megszüntetem! - ígérem, és a telefon letétele után azonnal meg is teszem.

*

Szerda. Bár nem ígértem, hívom a T-ben lakó hölgyet.

- Nagyon szépen köszönjük! Minden rendben! Mindannyian nagyon jól pihentünk az elmúlt éjjel! - fogadja hívásom.

- Nos, sikerült a férjét meggyőznie? - kérdem gonoszkodva.

- Tegnap igen, de ma már kissé más a véleménye. - hallom hangján a mosolyt.

- Talán ismétljük meg a kísérletet, hogy elfogadja? - kérdem.

- Semmiféleképpen! - jelenti ki. - Szerintem a lelke mélyén felismerte az igazságot, de annak beismerése még hátra van.

- Tudom, hogy nem egyszerű elfogadni azt, hogy valaki több mint 200 km. távolságból megtapasztalható módon manipulálhatja környezetünket. - vélem. - De egyezzünk meg abban, hogy ez a manipuláció az egészség megőrzésének érdekében, és kimondottan az Ön kérésére történt.

- Ez így igaz! - ismeri el. - De ha egyszer erre járnak, látogassanak meg minket!

Ebben maradunk.

XV.

Egyik reggel kedvesem meséli, hogy mintha többet látna az aurákból, mint eddig. Azt is meséli, hogy sokkal hamarabb sikerül ráhangolódnia az aurákra. Eddig csak a „megfelelő” háttér előtt állónak sikerült meglátnia az auráját, de ezt sem azonnal, rá kellett hangolódnia. Most pedig szinte azonnal megy és a háttér is majdnem közömbös. Valamint sokkal több részletet is látja az auráknak.

Végeredményben mindketten örülünk annak, hogy végre ez a képesség is kimozdulni látszik a holtpontról, így kedvesem serényen gyakorolgat.

Egy-két nap múltával már arról számol be, hogy az égbolton különféle energiasávokat vél felfedezni, melyek némelyike a csillaghullásra emlékezteti. Majd felsorolja, hogy az egyes felhők milyen színű energiamezőkkel rendelkeznek. Próbálnám én is „nézni” de úgy látszik, hogy nálam (egyenlőre?) nem működik a dolog, pedig minden tőlem telhetőt megteszek: hunyorítok, bambulok és még a „távolba” is -a tárgyak mögé- nézek. De mindhiába, nem sikerül meglátnom az energiasávokat. Feltehetően ezt a képességet nem kimondottan nekem szánták.

Pár nappal később hol itt, hol ott „melegíti” valami kedvesem testrészeit. Azt meséli, hogy olyan érzés mintha zseblámpával egy fókuszált fénynyalábot vetítenének valamelyik testpontjára, csak fény helyett olyan energianyalábot kell elképzelni mely erősen melegít, de kimondottan csak egy pontban. Ez a „melegítő” pont járja be a testét és hol itt, hol ott állapodik meg kissé hosszabb időre. Kedvesem szerint egyáltalán nem kellemetlen, inkább érdekes érzetet kelt.

Megpróbálja irányítani, de egyenlőre nem sok sikerrel. Megkérem, hogy „küldje” át hozzám had érezzem én is, de valahogyan nem akar létrejönni a manipuláció.

Kísérleteink közben múlnak a napok, és végre elérkezik a Karácsony, majd annak másnapja a mi negyven napos megpróbáltatásunk utolsó napja.

*

Kedvesemnek végre sikerült „kommunikálnia” és ebből megtudjuk, hogy egy idegen civilizáció „megkísértéséről” van szó. Ez a „népség” képes arra, hogy teljesen emberszerű külsőt kreáljon magának, így nyerve el bizalmunkat. Eleinte tele vannak jóindulatú segíteni akarással - bevetés, majd teljesen észrevétlenül hatalmukba kerítik az embert és agyukat manipulálva teljes mértékben uralkodnak felette.

A „kommunikációt” követő éjjel - mintegy bizonyítékként a „kommunikációra” -, most a „másik” oldal kezdeményezett. Egy igen öreg ember arca jelent meg kedvesem előtt, és az illető úgy mutatkozott be, hogy Ő a Szíriusz bolygóról érkezett. Kedvesem azonnal megszakította vele a kapcsolatot, és segítőinktől védelmet és egyben védettséget is kért a hivatlan „látogatókkal” szemben.

Feltehetően azért voltak kénytelenek immár „személyesen” is jelentkezni, mivel kedvesem első sikeres „kommunikációja” mondhatnám „lebuktatta” őket. Így a már említett meglepő képességekből mindössze az aura jobb érzékelésének képessége maradt meg kedvesem számára. A többi elenyészett a Szíriusz képviselőjével együtt.

Ezáltal immár túl vagyunk egy megtévesztésen. Mivel nem állt módunkban „kommunikálni”, nem tudhattuk, hogy kitől is származott a - immár tudjuk, hogy látszólagos - képesség, így akár fel is használhattuk volna. Szerencsére nem így történt.

Ezáltal immár túl vagyunk egy megkísértésen is, mivel a mézesmadzagként felkínált képesség látszólagos hatalma túl csábító is lehet, nem is beszélve arról, hogy mondhatni azonnali a hatás, és látszólag tenni sem kell érte semmit. Visszautasításával ismét egyértelműbbé vált a „felállás”.

*

A karácsonyi, majd a szilveszteri ünnepek múltával - tehát már 2003-at írunk -, egyre türelmetlenebbé válva próbálkozunk meg a „kommunikációval”, de majdnem teljesen eredménytelenül. Kíváncsiak lennénk, hogy most mi a következő lépés, azaz hogyan tovább? De csak a türelemre intő válaszokat kapjuk, melyben az a sugallat, hogy pár héten belül jelentős változás áll be, és vége lesz ennek a „nyugalomnak”. A „Talán dolgozhatnánk addig?” kérdésünk elutasítását vonakodva bár, de elfogadjuk. Pihenünk, mert „pihenőben” vagyunk.

*

Elkövetkezik 2003. január 14., s kedvesem ismét „kommunikál”. Nagyon türelmetlenek és tettekre készek vagyunk már, hiányzik a történet. Tehát kedvesem ismét „kommunikál”, csak „kommunikál”, és még mindig „kommunikál”. Nem tudom mire vélni a dolgot, hisz már szinte képtelenségig hosszúnak tűnik ez a „kommunikációs” idő.

A majd két órás „kommunikálás” után kedvesem kimerülten „tér vissza”, és azonnal tollba mondja Urunk üzenetét. Az üzenet két részből áll, van egy személy szerint nekem szóló és van egy, az emberiséghez szóló része. A nekem szóló részből az derül ki, hogy Urunk az én személyemet tisztelte meg azzal, hogy üzenetét közreadjam úgy, hogy a megszólítottságunk óta velünk történetek is helyet kapjanak a „történetben”.

Az üzenet anyagát a legkisebb változtatás nélkül adom át. Annál is inkább megtehetem ezt, mivel az üzenetben taglalt téma ismeretében nem állok azon a szinten, hogy megpróbáljam „értelmezni”, sőt kiegészíteni Urunk közléseit. Ezért elképzelhető, hogy az üzenet átadása nem minden esetben lesz „szakszerű”, de tudják ezt be ezirányú ismereteim hiányos voltának.

Mivel nem érzem magam arra felhatalmazva, hogy Urunk helyett és nevében az üzenetet első szám első személyben adjam át, ezért az üzenet átadására a kronológiai sorrendben történő „mesélő” változatot választottam.

AZ ÜZENET

Történt, hogy Ádám, Éva unszolására megízlelte a tudás fájának tiltott gyümölcsét. Mint tudjuk eredendően ezért halál járt volna, de Urunk megváltoztatta eredeti szándékát, és életben hagyta az első emberpárt. Büntetésül mindkettőjüknek azonnal el kellett hagyniuk teremtésük és eddigi életük színhelyét az Édent, melyet Urunk az Orion csillagöv Al-Niitak nevű csillagán hozott létre. Az Úr úgy döntött, hogy az első emberpár feladata a Föld nevű bolygó benépesítése lesz.

A Föld ebben az időben nem igazán biztosította a megfelelő életkörülményeket az ember számára. Ez idő tájt a Föld saját rezgésszáma 4 Hz volt. Ez a frekvencia nagyon alkalmas a rákos daganatok kifejlődéséhez, azok elburjánzásához, különféle degenerációk létrejöttéhez, de a „normális” élethez egyáltalán nem. Valamint gondot okoztak a Föld akkori lakói is, a fellázadt angyalok kissé félresikerült „teremtményei” az őslények. A mai időkben ezeket a teremtményeket talán őshüllőknek (dinoszaurusz) neveznénk, bár nem mindegyikre pontos ez a kifejezés. Ezek a többnyire hatalmas termetű lények végzetes károkat tudtak okozni egymásban és közvetlen környezetükben is. Mivel ebben az „élettérben” az ember mindössze csak percekig maradhatna életben, Urunk első feladata a megfelelő életkörülmények kialakítása volt.

Az embernek más, és közvetlen környezetének is más az optimális rezgésszáma, ezért az Úr elrendelte, hogy saját Mennyei Seregeinek „katonái” az angyalok, hozzanak létre egy olyan „harmonizátort”, mely a Föld rezgésszámát az ember, és annak közvetlen környezetének rezgésszámához optimalizálja. A helyszín kiválasztásánál a stabil „alapok” megléte miatt, a mai Egyiptom gízai fennsíkja esett a választás.

Ez a „harmonizátor”, a ma már mindenki által jól ismert gízai Nagy Piramis -vagy más néven Kheopsz piramis- lett. A Nagy Piramist tehát az Úr Mennyei Seregének angyalai „építették” a Teremtő útmutatásai szerint, az általa pontosan meghatározott helyre -nem messze a „kőoroszlántól”. Ez a kőoroszlán is, a fellázadt angyalok „teremtménye” volt, és az Oroszlán csillagképet reprezentálta volna. Ma Szfinx-nek nevezzük. Urunk kihasználván ennek létét és helyzetét, mintegy „köbe írta” a piramis teremtésének időpontját.

Az „építés” a helyszínen teremtéssel történt kövenként, rétegenként. A teremtés pontosan egy napig tartott. Tehát nem volt kőfejtés, így szállításra sem volt szükség. Így vált lehetségessé az, hogy a piramis alkotóelemei a kövek, oly precíziós módon lehettek „megmunkálva”, hogy még a mai modern eszközök birtokában is gondot okozna előállításuk a megfelelő mennyiségben, valamint pontosságban.

A piramis egyik feladata a Föld rezgésszámának 7,8 Hz-re való emelése, és azon való stabilizálása volt, mivel ez a frekvencia felel meg a legjobban az ember és közvetlen környezete számára. Jóllehet, ez pár állat és növényfaj kipusztulásához vezetett.

A piramis másik feladata a megfelelő légkör és az a feletti rétegek kialakítása, stabilizálása. Így jött létre és erősödött meg a Föld és az ionoszféra között a legfontosabb védelmet biztosító „eszközünk”, az ózonpajzs.

A piramisban több helyiség, mai nevén „kamra” lett létrehozva. A kamrák a rezonátor szerepét töltötték be, ezért nagyon lényeges volt pontos méretük és elhelyezkedésük. Minden kamra saját alaprezgéssel rendelkezett. A „főkamra” - ma királykamra - felett külön rezonátor-kamrák lettek létrehozva. Szerepük az összrezgés intenzitásának maximális felerősítése, stabilizálása.

A kamrák átadták a rezgésüket a talajnak, a piramisnak, és a légkörnek. Az így kialakított együttrezgés szolgáltatta az igazi „szívverést”.

Az ún. „szellőzőjáratok” két feladatot is kaptak. Egyrészt ugyancsak a rezonátorokhoz tartoztak, mivel így nagyobb felületen tudták a saját maguk által felerősített rezgést átadni a piramisnak, másrészt a nagy hőmérsékletingadozások okozta hőtágulások kiegyenlítését oldották meg.

Ahogy a piramis hatást gyakorolt a Földre, úgy a Föld is hatást gyakorolt a kozmoszra, a kozmosz pedig visszahatott a Földre. A „Nagy Mű” így működött, és jegyezzük meg, hogy évezredekig nagyon jól működött. Természetesen a Teremtő e feladatot másként, más formában is megvalósíthatta volna, de így akart szeretett teremtményei számára „maradandó” ajándékot adni. A Teremtő, a matematika és a geometria ismereteinek alapjait „rejtette” a Nagy Piramisba.

Az ókori Egyiptomban élő emberek az uralkodók által kiadott parancsok hatására, szent helynek tartották a piramist, így a piramis és környéke számukra megközelíthetetlen helyé vált. Az akkori uralkodók így tudták megőrizni saját maguk számára anélkül, hogy valójában ismerték volna a piramis eredeti funkcióit. Az akkori uralkodókat már maga a piramis mérete is lenyűgözte, nem is beszélve a kivitelezés titokzatosságáról.

Az uralkodók szájról-szájra adták át a titkot miszerint: a piramisban varázslatos erők hatnak!⁷ Orvosaik, kik a piramis belsejében végezték „értékmegőrző” munkájukat, beszámoltak arról, hogy bronzszikéjük a varázslatos erő hatására önmagától megéleződik. Valamint elmesélték azt is, hogy a mumifikálásra előkészített tetemek belső „berendezései” csodálatos módon épen maradnak, nem indulnak oszlásnak.

Az uralkodók érdeklődését igazából ez az utóbbi hír keltette fel, mivel amúgy is erősen foglalkoztatta őket az örökkévalóság. Úgy gondolták, hogy ha hosszabb időt töltenek el a piramisban, akkor ez az erő a részükké válik. Egy-két helyen fel is jegyezték az írnokok, hogy a piramisban töltött kb. egy év után a fáraó csodálatosan megfiatalodva került elő.⁸

Urunk látván, hogy egyre nagyobb veszélyben van a Földi létezők biztonságáért felelő piramis épsége, ezért megkötötte első szerződését az emberrel:

⁷ Ezt a varázslatos erőt nevezzük mi piramis effektusnak.

⁸ Feltehetően szó sem volt megfiatalodásról, mindössze az hatott így, hogy egy évig nem látták Őt.

Mennyei Seregeinek angyalaival „segítséget” nyújtott az embereknek még két további piramis (Hafré, Menkauré) megtervezésében és elkészítésében a gízai fennsíkon. A szerződés szerint a Nagy Piramist a továbbiakban „Szent” helyé nyilvánították, és így a papok kivételével mindenki számára megközelíthetlenné vált. A továbbiakban a papok feladata lett a piramis állagának és biztonságának felelős megőrzése.

Ennek fejében a két további piramist (Hafré, Menkauré) az emberek az akkori uralkodók akarata szerint „szabadon” használhatják, és tanulmányozhatják. A „javaslat” szerint Menkauré piramisát templomként „illik” használni.

Az Úr által és segítségével létrehozott piramis-együttes híven jelképezi a Szentháromságot. A későbbiek során az Úr által tervezett, de kizárólag az Egyiptomi emberek által épített további három piramissal együtt, sikeresen megörökíti az Orion-öv teljes mását itt a Földön. Így teljessé lett a kozmosz törvénye:

*„Ami lenn van, ugyanaz, mint ami fenn van:
és ami fenn van, ugyanaz, mint ami lenn van.
Így vihető végbe az egyetlen, csodálatos műve.”*

Ahogy teltek az évezredek, megjelent a „modern” ember, a „kíváncsi” ember, a „meggazdagodni vágyó” ember, a mindenáron „hírnévre vágyó” ember, és meg nem engedhető eszközökkel közösen „vallatni” kezdték a piramisokat. Miután több piramis belsejében is mesés kincseket találtak úgy gondolták, hogy akkor ennek minden piramis esetében így kell lennie.

Nem tudták felfogni, hogy a legnagyobb, a leghatalmasabb piramisban miért nem találtak semmit. Arra gondoltak, hogy az igazi kincsek jól el vannak rejtve különféle titkos kamrákban. Ezért néha a legdurvább eszközöket használták fel a „kutatáshoz”, pl. robbantottak. Ez igen keményen megrongálta a piramist, és ennek hatásaként működésében változás állt be. Már nem tudta eredeti feladatait maradéktalanul ellátni, így környezetünk kezdett megváltozni. Eleinte csak lassan, szinte észrevétlenül. Majd amikor a piramis széthordására került sor, egyre erősebben jelentkeztek a nem megfelelő működés okozta környezeti jelenségek. De hát ki figyelt erre oda? Ki tudott párhuzamot vonni a két jelenség között?

S mintegy végszóra megjelent a „találékony” ember, és dezodorával, robbanómotorjával, műtrágyájával szennyezni kezdte környezetét. Ekkor már katasztrófákban nyilvánult meg a piramis megfelelő működésének hiánya: földrengések, vulkánkitörések, tájfunok, szökőárak kíséretében rohamosan „kopni” kezdett az ózonréteg, s így megszűnt a Föld és az ionoszféra „párbeszéde” is. A Föld auráján megjelentek az első foltok, a Föld „beteggé” vált. De a „találékony” ember ebből mit sem vett észre, vagy ha észre is vette, nem tartotta „fontosnak” a tüneteket, hanem még pár helyen megfürta, s „vérét” vette a Földnek, majd nagy üzlet reményében más földrészre szállította. A Föld „vére” pedig elborította a tengerek vizét, mérgezve lakóinak életterét.

*

Az Úr eleinte „szótlanul” tűrte és hagyta, hogy az ember tönkregye az Ő művét:

- Hadd lám, mire még nélkülöm! - mondá magában. - S látá...

Sok-sok éven keresztül, közben évszázadok, tán ezredek teltek el, megpróbált az Úr az emberhez „szólni”, de annak füléhez sohasem jutott el a „szó”. Ha esetleg el is jutott, nem érezte annak súlyát. Pedig az Úr „igyekezett”: prófétákat, apostolokat küldött. Csodákat tett, sőt egyszer még saját fiát is elküldte, de mindhiába. Az ember tovább „sietett” saját pusztulása felé. Ekkor az Úr megpróbálkozott a büntetéssel. Nem azért mert nem szerette az embereket, sőt! Azért büntetett, mert azt szerette volna elérni, hogy szeretett „gyermekei” biztonságban éljenek. Sajnos az emberek nem ismerték fel, hogy a büntetés honnan származik és azt sem, hogy miért van.

„És beteljesedék rajtok Ésaías jövendölése, amely ezt mondja: Hallván halljatok, és ne értsetek; és látván lássatok, és ne ismerjeteik:

Mert megkövéredett e népnek szíve, és füleikkel nehezen hallottak, és szemeiket behunyták; hogy valami módon ne lássanak szemeikkel, és ne halljanak füleikkel, és ne értsenek szívükkal, és meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket.”⁹

Az Úr elgondolkodott tapasztalatain és hosszas töprengés után úgy döntött, hogy ad még egy utolsó esélyt az embereknek. Ad még számukra háromszáz évet, hogy helyrehozhassák meg gondolatlan tetteik következményeit, hogy ez alatt az idő alatt megpróbáljanak „emberré” válni, hogy ez alatt az idő alatt a gyűlöletből megértés válhassék, hogy a másság feltételek nélküli elfogadása megtörténhessen.

⁹ [Máté 13.14,13.15], [Ésa. 6,9.10]

Mivel a Földnek immár nincs háromszáz év hátra az életéből, így Urunk ismét nekilátott, hogy alkalmassá tegye - egyenlőre csak háromszáz évnnyire - az emberi élet számára. Mennyei Seregének angyalaival megpróbálta a Nagy Piramis helyreállítását, de hamarosan rá kellett jönnie, hogy sokkal nagyobb a probléma mintsem azt gondolta. Ezen kívül még tartani lehetett attól is, hogy a piramis, az esetleges helyreállítás után ismét veszélybe kerülne. Kutatóknak álcázott emberi sakálok lepnék el, és a tudomány nevében darabokra szednék.¹⁰

Így Urunk más megoldást keresvén gondolatban eljutott templomaihoz:

- Igen, ez az! Ez lesz a megfelelő! Csak nem szedik szét egy ország összes templomát! Ezekből kell kialakítani azt a „harmonizátort”, mely kb. háromszáz évnnyire megoldja az emberiség számára, az általuk még nem kellően átlátott problémákat.

A következő lépés a megfelelő helyszín kiválasztása volt. A helyszín kiválasztásánál mindenféleképpen csak Európa jöhetett számításba, „történelmi” egyházai és templomai miatt.

- Stabil alapokra van szükség!

Szemei előtt szépen sorjáztak az országok; először is Anglia, majd - miután elvetette - Olaszország, de az sem felelt meg. Majd sorra a többiek. De lassan-lassan mindet el kellett vetnie az alapok instabilitása miatt.¹¹ Lassanként már minden európai ország terítékre került és még mindig nincs jelölt...

Ekkor Urunk szeme elé került egy kis ország, melynek geológiai adottságai látszólag éppen megfeleltek a célnak. Nem volt közömbös az sem, hogy területéhez mértén meglepően sok templommal, javarészt a történelmi egyházak templomaival rendelkezett. A tüzetesebb geológiai, majd éghajlati vizsgálatok megerősítették az előzetes bizalmat.

Most azt vizsgálta meg az Úr, hogy ez az ország hol is helyezkedik el a Föld életterében. Amint kiderült, hogy ennek a kis országnak a területén található a Föld szívcsakrája, az Úr döntött:

- Erre az országra van szükség! Mi is a neve?

- Magyarország! - válaszoltak az angyalok kórusban.

*

Így 2003. január 11.-én, közép-európai idő szerint de. 11 órakor, az Úr Mennyei Seregeinek segítségével ismét hozzálátott a „Nagy Mű” elkészítéséhez.

Első lépésként minden magyarországi templomban és imaházban elvégezték az emberi szervezetre káros sugárzások semlegesítését, majd ezt követően az ülőhelyek alatt pozitív energiát sugárzó felületeket helyeztek el. Tehát nem csak a „történelmi” egyházak templomaiban, hanem MINDEN magyarországi templomban és imaházban elvégezték e műveleteket.

Majd a már védelemmel ellátott templomokat és imaházakat egyenként sorra véve megvizsgálták, hogy az érdemi munkára melyik lehet alkalmas, és melyik nem.¹²

¹⁰ Vajon miért van az, hogy a tudomány nevében csak rombolás folyik? Miért kell minden általunk ismeretlen dolgot azonnal szétszedni, szétvágni, elhordani? Pl. a múmiák esetében is, nem volt elég egy-két tetemet darabokra szedni? Miért kell ezt mindegyikkel megtenni? Az ember számára már semmi sem lehet érinthetetlen?

¹¹ Tehát elsősorban a geológiai szempontok döntenek el, hogy melyek azok az országok, kik jelöltek lehetnek.

¹² Nem minden épület és nem minden igehirdetés alkalmas a célra.

Ezt követően az Úr, a „Nagy Mű”-re alkalmas épületek közül kiválasztotta azt az egyet - feltehetően templomot -, melynek az „órajel” szolgáltatása lesz a feladata, és elhelyezte, majd elindította ezt a szinkronizáló órajelet.

Soron következő lépésként, azokat a templomokat és imaházakat melyek alkalmasnak bizonyultak a feladatra, közös egyetértésben becsatolták a „Nagy Mű”-be.

A munkát 2003. január 12.-én, közép-európai idő szerint de. 11 órakor fejezték be. Tehát ismét pontosan 24 órára volt szükségük ahhoz, hogy az emberi élet még háromszáz évig fennmaradhasson.

*

A „Nagy Mű” hatásaként háromszáz évnyi időtartamra stabilizálódik a Föld saját rezgése 7,8 Hz-en.

Stabilizálódik, illetve fokozatosan visszaáll a Föld forgási sebessége az „eredeti” sebességére, ettől ismét „helyre billen” az időjárás, így ismét örülhetünk majd az évszakoknak.

Létrejön a Föld és az ionoszféra között a „párbeszéd”, így az ózonpajzs teljes értékűvé válik.

Mivel a „harmonizátor” számára stabil alap szükséges, így Magyarország „alapjai” fokozatosan megváltoznak; stabilabbá válnak. Ez azt is jelenti, hogy idővel teljesen megszűnnek az eddig is csak ritkán jelentkező földremlások. Viszont ez által a Föld többi országában eleinte sűrűbben lehet számítani váratlan eseményekre.

A Föld aurája lassan-lassan feltöltődik, és mindhét rétege az egészséget sugározza.

Urunk utasításai szerint megszámláltuk és most közreadjuk, hogy a „Nagy Mű”-be: 2 867 templom, és 877 imaház lett becsatolva. A becsatolt templomok és imaházak mindegyike igen erős, de mindegyikük külön-külön speciális gyógyító sugárzással rendelkezik. Így vannak olyanok melyek, pl. a mozgásszervi betegségek, vannak olyanok, melyek a szív és érrendszeri betegségek, de vannak olyanok is, melyek az idegrendszeri megbetegedések gyógyulásához biztosítanak energiát.

Eddig tartott Urunk üzenete. Ne feledjük, hogy nem életet, hanem csak háromszáz évnyi haladékot nyertünk! Csak rajtunk áll, hogy hogyan élünk a felkínált lehetőséggel. Ha nem használjuk ki hasznosan, úgy az, az emberiség pusztulását jelenti: mind fizikai, mind lelki valónk megszűnik.

A fent leírtak igazát nagyon egyszerű bizonyítani, mivel mindössze egy igazán mérni tudó radiesztéta szükségeltetik hozzá. A helyszíneken történő mérések igazolják minden magyarországi templom „sugármentességét”, a templomi ülőhelyek alatt a pozitív sugárzó helyek meglétét. A „Nagy Mű”-be csatolt templomok, az igen erős gyógyító sugárzásukról könnyen felismerhetők.

XVI.

2003. január 15.-én hozzáfogtam, hogy Urunk kívánsága szerint lejegyezzem az eddig velünk történeteket. Majd annak, hogy a történetben a kronológiailag megfelelő helyen elhelyezzem, Teremtőnknek az emberiséghez szóló üzenetét.

Az Üzenet sürgős volta miatt, történetünk lejegyzésénél felhasználtam azokat a „szilánkokat” is, melyeket még történetünk kezdetén hoztam létre, ugyancsak közreadási szándékkal.

Történetünk leírása itt befejeződik, mivel ezen oldalak közreadása Urunk Üzenete miatt sürgőssé vált. Végeredményben olvasóink így is szinte napra készek „belőlünk”. Tudomásunk szerint „továbbképzésünk” ez év Pünkösdjén fejeződik be.

ISMERTETŐ

RADIESZTÉZIA

Magyarországon ma még sem a „hivatalos” fizikai, sem a „hivatalos” orvostudomány nem vesz tudomást a létező föld és kozmikus sugárzások egészségkárosító hatásáról, ezért azok mérését sem oldhatta meg számunkra megnyugtató módon. Nem is beszélve a civilizációnk által „termelt” egyéb, de igen káros sugárzásokról. Mint például a már mára köztudottan „telítődött” elektroszmog, vagy a különböző rádiófrekvenciás sugárzások pl. mobiltelefon. De ide sorolhatnánk a különféle helyek és készülékek által keltett elektromágneses sugárzásokat is. És akkor még nem is említettük a konyhákban működő mikrosütő által kibocsátott, az emberi szervezetre igen káros sugárzást!

Szerintem e sugárzásokkal kapcsolatosan a hivatalos tudományágak csak akkor fogják álláspontjukat megváltoztatni, ha sikerül egy olyan mérőműszert készíteni, amellyel bárki, bármikor hitelesen meg tudja mérni az azok által kibocsátott sugárzást, vagy saját testükön tapasztalják e sugárzások káros hatását. Mivel a mérésekre vonatkozó kísérletek-próbálkozások nem hozták meg a kívánt eredményt, napjainkban a legelemibb káros sugárzásokat az erre „alkalmas” ember (radiesztéta) segédeszközök (pálca, inga) igénybevételével érzékeli-méri.

A megfelelő szakember (radiesztéta) kiválasztása nem is olyan egyszerű feladat, mivel egy hozzá nem értőnek nehéz - mondhatni lehetetlen - eldöntenie, hogy az illetőnek van-e radiesztéziai képessége vagy csak ezen irányú vágyai vezérlik. Figyelem! Nem radiesztéziai képesítésről, hanem képességről beszéltem.

Nem is beszélve arról, hogy a káros geobiológiai és kozmikus sugárzásokat ezekkel az eszközökkel, csak azok a személyek tudják hitelesen kimérni, akik a radiesztéziai képességük mellett a spirituális szint megfelelő fokán állnak. Jó tudni, hogy a spirituális készség magasabb fokát nem lehet „megtanulni”, azzal születni kell. Ennek hiányában jönnek létre olyan „mérési eredmények”, hogy ahány „radiesztéta” méri be a helyiséget (ugyan azt), annyi „eredmény” születik.

A VÍZEREKRŐL

Már az ókori falfestményeken-fametszeteken is feltűntek a „vesszős” emberek. Tehát már akkor is tudtak a korabeli radiesztéták a különféle sugárzások létezéséről. „Napjainkban” - az 1932-es évben -, dr. Henrich, elismert német fizikus bejelentette, hogy sikerült műszerrel bemérnie a vízerek sugárzását.¹³ Ugyanő volt (1978), aki egérkísérletekkel (kontrollcsoportot használva) egyértelműen bizonyította a vízerek sugárzásának egészségre káros hatását.

¹³ Mint kiderült, ez a készülék sem a vízér sugárzását mérte, hanem kezelőjének bőrellenállását. Mivel bőrünk ellenállása a különféle sugárzásokra megváltozik, így a megváltozott értékből következtetni lehet a vízér sugárzásának erősségére.

Dobler Pál heilbronni professzor 1934-ben külön közleményben jelentette be, hogy sikerült lefényképeznie a vizek sugárzását. Ugyanebben az évben Beichl ezredesnek is sikerült egy másfajta technikával fényképfelvételt készítenie erről. *Magam is láttam e két fényképfelvételt, tehát léteznek.*

1948-ban dr. Hernádi Gyula egy orvosi kongresszuson bejelentette, hogy saját magán végzett kísérletei eredményeként megállapítható, hogy a vizek az egészségre igen káros sugárzást bocsátanak ki. Nála a káros hatások kb. hat hét múltával jelentkeztek, majd semleges zónába átfeküdve kb. egy hónap múltával szűntek meg. Tehát még visszafordítható volt károsodása. *Ehhez a hírhez, saját nyaki-gerinc károsodásommal tudok igazolásképpen hozzájárulni.*

Dr. Cody francia orvos tízezer(!) rákban elhunyt páciens otthoni fekhelyén végzett műszeres vizsgálatot és megállapította, hogy az elhunytak csaknem 100%-a vízér sugárzásában feküdt. Feltételezhető, hogy aki a vizsgálat szerint otthonában nem az ingerzónában feküdt, az a munkahelyén szerezhette rákos daganatait. *No comment!*

Napjainkban Ausztriában, dr. Hochenegg, dr. Nothnagel és dr. Sauerbruch egy klinika sebészei előírják az operált betegeknek, hogy ágyukat sugárzásmentes helyre helyezték, különben nem számíthatnak a megfelelő gyógyulásra. *Azok az „elmaradott” ausztriai orvosok, mit ki nem találhatnak!*

A vizek káros hatásukat az emberi fül számára a még nem hallható (infra) tartományban, a 1-7 Hz közötti frekvencián fejtik ki. Ez a még nem hallható, de az élőlények által tudat alatt érzékelhető sugárzás embereknél elsősorban az agyat „veszi” célba, és ott fejt ki káros tevékenységét. Az agyat stimulálva idegrendszeri károsodásokat, személyiségzavarokat, valamint a hormonháztartás és az immunrendszer kibillentésével rákos daganatokat okozhatnak a test bármely pontján. Természetesen az első „jelek” a káros sugárzásnak kitett testrészekben jelentkeznek. *Kísérleti mérések szerint a rákos daganatok kialakulását és burjánzását legjobban a 4 Hz segíti elő.*

A vízér sugárzása hatással van az összes élő szervezetre, így a körülöttünk élő összes növényre, valamint az állatokra is. Pl. a barackfa soha nem ereszt gyökeret vízér fölött. Illetve nagyon hamar kipusztul, ha ilyen helyre ültetik.

Pl. azt is megfigyelték, hogy a villám soha sem csap olyan fába, vagy épületbe, amin golya fészkel (a golya kerül a vízeres helyeket), legyen az akár milyen magányos is. Ugyanis a villám minden esetben csak a vizek keresztezési pontjában csap le. És teljesen mindegy, hogy ez a pont egy ház vagy egy fa gyökérzete alatt található.

Ebből is következik, hogy vannak olyan növények és állatok, amik, és akik a vízeres helyeket szeretik. Pl. a macska kimondottan vízéren szeret tartózkodni (sugárzásmentes helyen megbetegszik), a kutya viszont pont ellenkezőleg, Ő ezt nagy ívben kerül. Ugyan úgy, ahogyan a sertések és a tehenek is teszik, illetve tennék, ha tehetnék. Elgondolkodtató az a régi mondás is mely szerint: „oda építsd a házad, ahová a golya a fészket rakja, vizet pedig ott keress, ahol a szarka neveli fiókáit!”

Széles körben ismert tény, hogy a méhek (mint a rovarok általában) nagyon szeretik a vízér sugárzását. Ezt aényt igyekeznek kihasználni a méhészek is, csak több esetben melléfognak. Ugyanis Ők úgy gondolják - meg kell jegyeznünk tévesen -, hogy ahol patak, illetve valamilyen folyó található az „vízeres” környék. És ebből a téves következtetésből kiindulva, ide telepítik kaptáraikat. Ez egyáltalán nem igaz! Nem szabad összetéveszteni a vízfolyást a vízérral. Így „okoskodva” nem is számíthatnak kiemelkedő hozamnövekedésre. Ellenben ha megfelelő szakembert bíznak meg, és az Ő általa bemért területre telepítik a kaptárakat, bizony számíthatnak jelentős, akár dupla mennyiségű hozamnövekedésre is.

Míg az élő szervezetre a vizek sugárzása egyértelműen káros, a hullákat konzerválja. A Farkasréti temető alkalmazottai több esetben is találtak a lejárt (30 év) sírhelyen mumifikálódott holttesteket. A mérések szerint mindegyik vizek keresztezési pontja fölött volt eltemetve.

De a következő idézet is ezt bizonyítja: „Impozáns, gót szépségén kívül kriptájának különös „varázserejéről” is nevezetes a brémai dóm. Az évszázadok óta ide eltemetett egyházi méltóságok földi porhüvelyén mintha nem fogna az idő: ép, felismerhetően embermúltú testek sorakoznak a hideg kőpadló alatt.”

A fentiek ismeretében megkockázatom azt a kijelentést, hogy véleményem és ismereteim szerint, MINDEN daganatos betegség kialakulásánál jelentős - lehet, hogy kizárólagos - szerepet játszanak a vizek káros sugárzásai. Annál is inkább teszem ezt, mivel - a tapasztalatok szerint - a legtöbb daganatos beteg a kórházi „gyógyuló” tendencia után otthonába hazatérve, hihetetlen gyorsasággal kerül rosszabb, mondhatni kritikus állapotba. Mitől?

Szerintem attól, hogy ismét visszakerült arra a „vízeres” helyre, ahol eredetileg is a daganatait szerezte. Tehát gyógyulása érdekében a fekhelyét vízérmentes helyen kellene elhelyeznie, illetve meg kéne „barátkoznia” a káros sugárzások semlegesítésének gondolatával.

Azért e kitüntetett figyelem a fekhelyek pontos elhelyezkedése iránt, mivel az éjszakai órákban kb. háromszorosára növekszik a káros sugárzások intenzitása.

A VÍZEREK OKOZTA MEGBETEGEDÉSEK

Szürke hályog, halláskárosodás (idősebb korban), asztma, tüdőbetegség, szív, nyaki problémák, ödéma, vese, májbetegség, emésztési problémák, alhasi panaszok, vérrellátási zavarok, reuma, érszűkület, leukémia, szklerózis multiplex, Parkinson-kór, érszűkület, és daganatos betegségek várhatók (csak idő kérdése)

A HARTMANN ÉS A CURRY

Dr. Ernst Hartmann és Manfred Curry mérései és megállapításai szerint, az 1950-es években általuk „ismét” felfedezett sugárzás hálószerűen befedi Földünk teljes felületét. A „hálók” szerkezete és annak elhelyezkedése, nyilván a földmágneseség rácsszerű elhelyezkedésének függvényei.

A HARTMANN HÁLÓRÓL

A dr. E. Hartmann által felfedezett sugárzás, az ún. Hartmann-háló, pontosan észak-déli, valamint pontosan kelet-nyugati irányban egy olyan hálót alkot, melynek „falai” kb. 20-25 cm vastagságúak. Az így létrejövő háló „szemeinek” mérete észak-déli irányban mintegy 220-240 cm, kelet-nyugati irányban pedig 180-190 cm. A háló szemeinek mérete a hosszúsági fokok függvényében, valamint a külső és a belső térben elég erőteljesen változik. Pl. itt nálunk

Magyarországon ezen méretek külső térben mintegy 170x180 cm-re tehetők, míg belső térben, pl. vasbetonból készült falak esetén ez lényegesen kisebb, akár 140x150 cm is lehet. Sőt, ilyenkor kialakulhat egy ún. másodlagos háló, melynek falai párhuzamosak a helyiség falaival, viszont ezek sugárzása éppen olyan veszélyes, mint az „eredetié”. Az egészségre a keresztezési pontok, a csomópontok a legveszélyesebbek.

A HARTMANN HÁLÓ OKOZTA MEGBETEGEDÉSEK

Fejfájás, szemromlás, halláskárosodás, szédülés, idegesség, kopaszodás, nyakmerevedés, ritmuszavar, ingadozó vérnyomás, krónikus légúti betegségek, torokgyulladás, hasnyálmirigy (cukor-betegség), vese, máj, mellékvese, allergia, hasi panaszok, ciszta, petefészek gyulladás, prosztata gyulladás, meddőség, impotencia, menstruációs zavar, ízületi gyulladás, mozgásszervi megbetegedések, epilepszia, agydaganat, ágybavizelés, infarktus, tüdőgyulladás, torokgyulladás, vállizületi gyulladás, lumbágó, gyomorfekély, gerinc betegségek, idegrendszeri megbetegedések.

A CURRY HÁLÓKRÓL

A M. Curry által felfedezett sugárzás (ezt kevesebben ismerik, és nagyon sok radiesztéta be sem méri, „megfeledeznek” róla), az ún. Curry-háló. A Hartmann-hálóhoz képest pontosan 45°-al van „elforgatva”. Így pontosan észak-nyugat és dél-kelet, valamint pontosan dél-nyugat és észak-keleti irányban alkot egy kb. 35 cm falvastagságú hálót. A háló szemei mintegy 320x320 cm nagyságúak. Az egészségre kevésbé veszélyes, mint a Hartmann háló, sőt egyes tapasztalatok szerint, a nulla-pontja egyenesen ajánlott az ott tartózkodásra. Viszont csomópontjai veszélyesebbek, mint a Hartmann hálóé.

A CURRY HÁLÓ OKOZTA MEGBETEGEDÉSEK

Pánikbetegség, idegbetegség, szemproblémák, valamint a Hartmannhoz hasonló gyulladásos megbetegedések.

VÉDEKEZÉS, VÉDEKEZÉSI MÓDOK

Az emberek egy része (egy szűk köre), már nagyon régen tisztában volt a káros sugárzások létezésével és annak hatásaival, de ezen ismereteit nem szívesen osztotta meg embertársaival. Így ezen ismeretek hosszú ideig csak a sámánok, majd később a papok birtokában voltak. Majd a „tudás”, lassan-lassan (hisz előbb önmagukat is meg kellett győzniük) a fizikusok és az orvosok körében is elterjedt.

A korabeli rajzok és fametszetek szerint, már a római légiók éjszakai szálláshelyeit is védték a szervezetre káros sugárzásokkal szemben. Itt állati fehérjével kevert meszet szórtak szét vékony rétegben, mely a kozmikus sugárzások ellen is bizonyos védelmet biztosít. Szlovákiában, Csehországban és Lengyelországban ma is használják ezt a módszert a haszonállatok védelmére.

A „történelmi” korokban, pl. a baldachinos ágy is bizonyos védelmet biztosított a káros sugárzások ellen használójának, mivel gyapjas bőr (birka vagy bárány gyapjú) fedte mind az ágyat, mind pedig az ágy mennyezetét. Ma már köztudott, hogy ezek az ún. gyapjas bőrök (így működik az ún. bio-gyapjú ágynemű is) semlegesíthetik a káros sugárzások egy részét. Természetesen az akkori kor „hétköznapi” embere nem feküdhetett baldachinos ágyban, így a sugárzások elleni védekezése sem ez lehetett. Ő (tudattalanul) a szalmát „használta”, és igaza is volt mivel eddigi tudásunk szerint, a szalma a leghatásosabb védekező eszköz e sugárzásokkal szemben. Szalmatető házában, szalmán (szalmazsák) feküdve pihente ki fáradalmait, így majdnem tökéletes biztonságban volt a sugárzásokkal szemben. Vagy gondoljunk csak a juhászokra! Miből is készül a subájuk?

Sokan „esküsznek” a tükörrre, mint sugárzásmentesítő eszközre. A fekhely alá kell felszerelni úgy, hogy a tükörfelület a padló felé nézzen. Állítólag így visszaveri a vizek káros sugárzásának egy részét. Véleményem szerint ez a visszavert rész igen csekély lehet, mivel el sem tudom képzelni, hogy - hangfrekvenciás sugárzásról lévén szó - mily mértékű lehet a tükör csillapítása.¹⁴ De mi van a kozmikus sugárzással? Az felülről ér bennünket. Hol van ekkor a tükör védelme? Nem is beszélve arról, hogy a tükör által visszavert sugárzás szétszóródhat a helyiségben, és egy ún. másodlagos sugárzás jöhet létre.

De azért vannak jól bevált mentesítők is, mint pl. a Kilianek atya által készített, „K” típusú mentesítő. Ez lényegében két motorolajjal megtöltött üveg, melyeket 3-6 mm vastag rézdrót köt össze. Gondoljuk csak el, hogyan lehet együtt élni egy szobában három-négy ilyen eszközzel? Nem is beszélve arról, hogy ez a mentesítő sem biztosítja a teljes sugárzásmentességet, és elég hamar ki is merül, azaz telítődik káros sugárzással.

Újabban kezd elterjedni a sugárzással közömbösített sugárzás. Itt arról van szó, hogy az eredeti sugárzással teljesen azonos, de ellentétes fázisú sugárzást keltenek. Így a két sugárzás kioltja egymást, és kialakulhat egy sugárzásmentes terület. De! Mint tudjuk a különböző káros sugárzások a nap folyamán más és más intenzitással „működnek”. A napi intenzitás igen tág keretek között mozog, így esténként elérheti a „normál” sugárzási energia négyszeresét is. A probléma abból adódik, hogy a készülék - lévén egy passzív elem - állandó jelleggel egy azonos intenzitású sugárzást bocsát ki. Mivel nem képes követni a sugárzások intenzitásának hullámzását, hol az eredeti sugárforrástól, hol a mesterséges készülék sugárzásától szenvedhetünk.

¹⁴ Próbaméréseim szerint nem tudtam különbséget tenni a tükör alatt, illetve a tükör felett mért értékek között. Mindkettő azonos intenzitásúnak mutatkozott.

KÁROS SUGÁRZÁSOK A TEMPLOMOKBAN

Megtapasztaltuk, hogy a „történelmi” egyházak templomaiban valóban nem mérhetők a vízerek, a Hartmann és a Curry hálók sugárzásai. Majd ahogyan telt az idő és egyre több helyen jártunk, azt is megtapasztaltuk, hogy ez nem „törvényszerűség” ez alól vannak „kivételek”.

Feltételezésünk szerint ez akkor, és úgy következhet be, amikor a káros sugárzások semlegesítését végző, a védelmet a templomban fellelhető valamelyik kegytárgyhoz köti. Azt nem tudni, hogy miért végzi így a semlegesítést. Lehet, hogy Ő a káros sugárzások semlegesítését csak így teheti meg. Viszont lehet az is, hogy másképpen is megtehetné, de ennek nem ismeri a módját.

Egészen addig nincs is ebből probléma, amíg a kegytárgy a templomban van. A probléma akkor kezdődik, ha valamilyen oknál fogva a kegytárgy kikerül a templomból (körmenet, kihelyezett mise, betörés, stb.). Ekkor a sugárzásvédelem azonnal összeomlik és „magától” nem is képes újra helyrejönni még akkor sem, ha a nevezett kegytárgy időközben visszakérülne az eredeti helyére. Ilyen esetben csak az újbóli semlegesítés adhat megoldást a problémára.

Feltételezhető, hogy a fent leírt eseményeket és azok kiváltó okait nem minden esetben ismerik, illetve ismerik fel, így lehetséges az, hogy a templomok néha évekig „védelem” nélkül maradnak.

A fenti sorok a „Nagy Mű” elindítása óta elvesztették aktualitásukat: a leírt események immár nem következhetnek be, mivel Urunk minden magyarországi templomot egyöntetűen - nem kegytárgyhoz kötve - semlegesített a káros sugárzásoktól.

A PIRAMISOKRÓL

Urunk üzenetének „vétele” és értelmezése után, nyomban eszembe jutottak Robert Bauval 1994-ben, majd 2002-ben közreadott elképzelései:

„Miközben az Orion csillagkép övének három csillaga átszelte a délkört Giza-nál, nem egészen egyenes vonalban álltak a déli égbolton. Az alsó két csillag, az Al Niitak és az Al Niilam tökéletes átlót alkottak, ám a harmadik csillag, a Mintaka kilógott a megfigyelő szempontjából balra, tehát kelet felé. Pontosan ilyen tervrajz alapján épült a három rejtélyes Piramis a Giza-i fennsíkon. A nekropolisz magaslati képén tehát a Nagy Piramis az Al Niitak helye, a második Piramis az Al Niilam helye, és a kis piramis a kilógó Mintaka helyét jelzi. Bármennyire is furcsa ezzel a nézettel nagyon sok csillagász és matematikus is egyetértett, egészen addig, amíg a nyilvánosság elé nem kellett állni a nézeteikkel. Akkor azonban visszavonulót fűjtak, ugyanis ismerték a szokatlan nézeteket vallók keserves sorsát.”

„Ezek a csillagok rézsutosan a délnyugati irányban helyezkednek el a tejút tengelyéhez képest, a piramisok pedig rézsutosan délnyugati irányban helyezkednek el a Nílus tengelyéhez képest. Ha a tiszta éjszakákon jól megnézzük az eget, azt is láthatjuk, hogy a három csillag közül a legkisebbik, amit az arabok Mintakának neveznek, kissé kívül esik déli

irányban azon a főátlón, amit a másik kettő összekötésével kapunk. Ez az állás ugyanígy megjelenik a földön is, amikor azt látjuk, hogy Menkauré piramisa a megfelelő távolságban keletre helyezkedik el, attól a főátlótól, amelyet Hafré piramisa, és a Nagy Piramis alkot. Egészen nyilvánvaló, hogy mindhárom építményt egy egységes terv alapján építették, amely rendkívüli pontossággal modellezi a fent említett három csillagot. Gízában nem mást tettek, mint megépítették az Orion övet a földön”.

Önök is úgy találják, hogy nagyon közel járt Robert Bauval a teljes igazsághoz?

Ezirányú hiányos ismereteim kiegészítésének érdekében, azonnal a megfelelő szakirodalom beszerzéséhez láttam. Volt ugyan egy-két „ösrégi” leírásom az egyiptomi piramisokról, de úgy gondoltam, hogy legyen naprakész! Így több, ezzel foglalkozó irodalmat is beszereztem. Végeredményben - személyes tapasztalataim szerint -, ennek a témának sincs jobb szakirodalma, mint ahogyan azt már a radiusztéziánál említettem. Miután megpróbáltam beszerezni és áttanulmányozni olyan anyagokat, melyek nagyobb „szavahihetőséggel” rendelkezhetnek az átlagosnál, rájöttem, hogy ez meddő próbálkozás. Minden egyes esetben meggyőződhettem arról, hogy az illető író mindenáron csak a saját elképzelésében látta a nagy „igazságot” megtestesülni, és ennek érdekében hajlandó volt MINDENRE. Így a könyvpiacra nem találkoztam olyan művel, mely egyszerűen csak a tényeket ismertetné a piramisokkal kapcsolatban. Bosszantó volt látnom, hogy egyes szerzők saját könyvükön belül hogyan mondanak önmaguknak ellent.

Műszaki beállítottságú lévén, pl. rettenetesen zavar az a „lazaság”, mellyel az adatokat kezelik, több esetben is meghamisítván az igazságot. Tanulásként álljon itt csupán kettő, az általam egyetlen könyvben felfedezett „tévedéssorozatból”:

A szerző Hérodotoszt bírálja a 26. oldalon a következőképpen: „*Például Hérodotosz azt írja, hogy a piramis alapja 244 négyzetméter, holott az alap egyik oldalának a hosszúsága kicsivel több, mint 233 méter*”. Nos, Hérodotosz valóban tévedett de a szerző is, mivel a szóban forgó piramisnak (Nagy Piramis) a leghosszabb oldala is csak 230,454 méter. Tehát semmiféleképpen sem lehet „*kicsivel több, mint 233 méter*”. Nem is beszélve arról, hogy milyen megfogalmazás az, hogy „*kicsivel több*”? Mennyi az a „*kicsi*”? Amikor a piramisokkal kapcsolatban köztudottan a pontos arányokra támaszkodik minden számítás, akkor nem lehet olyan, hogy „*kicsivel több*”. Nem vagyunk egy szatócsboltban, ahol a burgonya vásárlásakor megkérdezik a vevőtől, hogy: „*lehet egy kicsivel több*”? Ott lehet! De egy több nyelven is megjelent, tudományosnak mondott műben szerintem NEM!

A szerző a 117. oldalon azt írja a Nagy Piramis adatainak ismertetése során, hogy: „*Körülbelül 867 köbméter anyagot használtak fel megépítéséhez*”. Ember! A Nagy Piramisról van szó, melynek 5,3 hektár az alapterülete, nem pedig egy lakodalmas sátorról!

A valós térfogat: 2 593 126,5 köbméter! Ha megfigyelik a két számot (867 és 2 593 126,5) akkor láthatják, hogy itt szó sem lehet sajtóhibáról. Ez volt az a pont, amikor végleg „letettem” ezt a könyvet.

Így nem maradt számomra más lehetőség, minthogy visszanyúljak az 1925-ös, illetve az 1960-as évekig remélve, hogy ekkor még „hiteles” volt a mérőszalag. Tehát a továbbiakban egyrészt J.H. Cole 1925-ben végzett méréseinek adataira, másrészt az 1960-as években kiadott „ösrégi” leírásaimban talált adatokra támaszkodom, mivel számításaim meggyőztek azok hitelességéről.

Teremtőnk a „Nagy Geométer”, a gízai fennsíkon létrehozott művével a kezünkbe adta a három geometriai alapidomot, a kört, a háromszöget és a négyzetet (lélek, szellem, test).

Nagy Piramis

Urunk a matematikai és a geometriai ismeretek alapjait „öntötte” a Nagy Piramisba azért, hogy az ismeretek mindörökké fennmaradjanak azok számára, akik képesek őket megérteni és felhasználni.

Északi oldal:	230,251 méter
Déli oldal:	230,454 méter
Keleti oldal:	230,391 méter
Nyugati oldal:	230,357 méter
Átlagos oldalhossz:	230,36325 méter
Elvi magasság:	146,5948 méter
Hajlásszög:	51 fok, 51 perc
Magasság:oldalhossz aránya:	$7:11=1:1,5714285$
Területe:	5,3 hektár
Térfogata:	kb. 2 593 127 köbméter

Eredendően a piramist 8-9 hektárnyi fehér, csiszolt mészkőburkolat fedte, amit az idők folyamán széthordtak. Állítólag ma nagyjából Kairó épületeit díszítik.

Ha a piramis két oldalának az összegét (a terület fele) elosztjuk a piramis magasságával, a Pi-t kapjuk eredményül.

A piramis oldalának és magasságának aránya (11:7) a Pi felét reprezentálja.

A piramis négy oldalának összege (kerülete), fele az egyenlítői szélesség ívpercének.

A piramis négy oldalának összege (kerülete), egyenlő annak a körnek a kerületével, melynek sugarát a piramis saját magassága adja.

A piramis a Föld szárazföldtömegének középpontjában áll.

A piramison keresztülhúzó hosszúsági kör a tengereket és a kontinenseket két egyenlő nagyságú részre osztja. Ezen kívül ez a meridián az egész földkerekség leghosszabb, a szárazföldön is átívelő délköre.

A piramisnak a Föld középpontjától mért távolsága pontosan akkora, mint távolsága az Északi-sarktól.

És még két „apró” adalék a kételkedőknek:

Felkérésre hozzáértő építész, és bányamérnökök (és nem a beszűkült Egyiptológusok) kiszámították, hogy egy mai modern felszereléssel ellátott bányászati üzemnek kb. 80 évre lenne szüksége ahhoz, hogy kibányássa, a megfelelő pontosságban gépekkel méretre vágja, és a helyszínre szállítsa a Nagy Piramis alkotóelemeit. Ezek után már „csak” a felépítés maradna hátra. Ezen adatok birtokában, már a legateistábban gondolkodó sem utalhat emberi tevékenységre a piramisépítéssel kapcsolatban.

A Nagy Piramist alkotó kövek egyik kőfejtőből sem „hiányoznak”. Akkor honnan is származnak? Az egyiptológusok szerint ez mellékes.

A „piramis effektus”

Sok esetben, sok helyen elhangzott már a „piramis-effektus” szó. Valakinek észre kellene már vennie, hogy ez így nem igaz. Igazából nem „piramis-effektus” a tapasztalt jelenség, hanem „csak” a Nagy Piramis „effektusáról” van szó. Tehát csak benne, vagy az arányosan lekicsinyített modelljében jön létre az említett hatás. Sehol másutt. Bármilyen szépen is mutat a más paraméterekkel rendelkező piramis.

Tehát, ha valaki egy „működő” piramismodellt szeretne készíteni, akkor abban az oldal és a magasság arányának feltétlenül 11:7 kell lennie, mint ahogyan az a Nagy Piramis esetében is igaz. A pontos méretek kiszámításnál nyugodtan használhatja az 1,5714285 arányszámot.

Ha pl. valaki egy 20 cm magasságú piramist szeretne „építeni” akkor $1,5714285 \cdot 20 = 31,42857$ cm oldalhosszúságú gúlát kell készítenie. Mivel a piramis működőképességét kizárólag arányai határozzák meg, a piramis anyaga tetszőleges lehet. Viszont ne feledkezzünk meg, hogy a piramis magassága KISEBB, mint az oldallapok magassága!

Az oldallapi háromszögek szerkesztéséhez kiválóan használhatjuk az 1,27175 viszonzszámot. A piramis magasságának és ennek a viszonzszámnak szorzata adja meg az oldallapi háromszög magasságát.

Tehát a példánk szerinti 20 cm magasságú piramisunk oldallapjának a magassága $20 \cdot 1,27175 = 25,435$ cm lesz.

De a piramis építésénél elindulhatunk az oldalélének méretéből is. Ha pl. valaki 1,5 m oldalhosszúságú piramist szeretne építeni, akkor 1,5 osztva $1,5714285 = 0,9545$ méter, azaz 95,45 cm lesz a piramis magassága. Az oldallapi háromszög pedig ebben az esetben $0,9545 \cdot 1,27175 = 1,2138$ méter magas lesz.

A lényeg az, hogy pontosan tartsuk be az arányokat, valamint ha készen van a modell, oldallapjait pontosan tájoljuk be az égtájaknak megfelelően. A piramisban elhelyezni kívánt tárgynak a helye pontosan a piramis magasságának, alulról számított egyharmadában van.

Hafré piramis

Átlagos oldalhossz:	215,26 méter
Elvi magasság:	143,51 méter
Hajlásszög:	53 fok, 8 perc
Térfogat: kb.	2 216 601 köbméter
Magasság:oldalhossz aránya:	2:3=1:1,5

Mint az adatokból is látszik, Hafré piramisa nem sok paraméterében marad el a Nagy Piramistól. Viszont „minőségében” meg sem közelítheti azt. Ha tehát valaki úgy gondolja, próbálja ki ennek arányosan lekicsinyített modelljével az ún. „piramis-effektust”! Előre borítékolhatjuk kísérletének teljes sikertelenségét.

Menkauré piramis

Átlagos oldalhossz:	108,66 méter
Elvi magasság:	66,4 méter
Hajlásszög:	50 fok, 43 perc
Térfogat:	kb. 783 984 köbméter
Magasság:oldalhossz aránya:	11:18=1:636363

SUGÁRZÁSOK ÖSSZEFOGLALÓ TÁBLÁZATA

I. rendű:	1-45	
II. rendű:	45-99	
III. rendű:	100-300	Az emberi szervezetre káros sugárzások
IV. rendű:	301-∞	
V. rendű		Földi eredetű pozitív sugárzások
VI. rendű		Földi eredetű pozitív és gyógyító sugárzások
VII. rendű		Más bolygóról érkező pozitív sugárzások
VIII. rendű		Más civilizációtól származó, az egészségre jótékony hatású, de káros információt is tartalmazó sugárzások

VÉLEMÉNYEM AZ EVOLÚCIÓRÓL

Az evolúciós elmélettel sohasem értettem egyet, mindig is voltak fenntartásaim, kétségeim. De miután már oly sokszor hallottam „tudósaink” kijelentéseit, mely szerint: *csak azokat a történéseket és eredményeket lehet tényként felfogni, melyre tudományos magyarázat van, és kísérleti úton számtalan esetben reprodukálható*, teljes mértékben el kell utasítanom az evolúciós elméletet, mivel ellenkezik elveimmel, és egyáltalán nem felel meg „tudósaink” fentebb kifejtett követelményeinek sem. Valamint számomra is elfogadhatatlan az a tény, hogy az evolúció mint ilyen, mintegy véletlen kapcsán, egyszer és megismételhetetlenül valósuljon meg.

2001 ősze óta, kissé érdekes, mondhatni nem természetes dolgok történnek velünk. Mint kicsit később kiderült, kiválasztottakból megszólítottak lettünk, és ezt követően különleges képességeket kaptunk. Tudomásunk szerint ez a képesség annyira különleges, hogy rajtunk kívül senki sem képes alkalmazni. Kitől kaptuk e képességet, és miért? Esetleg kapunk még más képességeket is?

2003 januárjában kaptunk egy nagyon fontos üzenetet, mely reményeink szerint megváltoztathatja egész jövőnket. Az üzenet küldője szerint erről minden embernek tudnia kell! Ki az üzenet küldője? Hol is ringott valójában az emberiség bölcsője? Lehet, hogy származásunk eredete új megvilágításba kerül?

A fenti, és több más kérdésre is választ kaphat, ha elolvassa naplónkat.

